

ΠΕΡ. 365

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ
ΧΑΡΑΛ. Γ. ΒΑΦΕΙΔΗΣ
ΔΗΜ. Η. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ Τῶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙῶ
Ο ΗΛΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τρεῖς Φιλολογικοὶ Ἀστέρες	Σωτηρίου Ι. Φώκου δ.ν.
Ἐδγάρ Πόε «Ὁ Κόραξ»	Γ. Π. Ρομπότου
Τὸ Μανδηλάκι σου (ποίημα)	Μαρίας Ε. Ζάμπα
Τὸ Σπήλαιον καὶ ὁ Ναῦσκιος τῆς Σαραντασκλιώτισσας ἐν Σάμῳ	Μενελάου Α. Αλεξάνδρου
Οἱ ἄνθρωποι ποῦ φαρεῖθουν	Μαρινου Ζιγοῦρου
Στὸν πόθον μου (ποίημα)	Στάσας Καραϊσάκη
Τὸ Ἀμφιθέατρον Περγᾶμου	Γεωργίου Κ Χονδρονίκη
Ἡ 75ῃ ἐπετηρὶς τοῦ Πανεπιστημίου	
Μ' ἐμάρανεν ὁ Πόνος (ποίημα)	Εὐρ. Τριανταφυλλίδου
Τὰ ζῶα ἔχουσι συνείδησιν τοῦ θανάτου;	Γ. Α. Μέγα δ.μ.
Τὰ δύο ἀνεκτίμητα αἰγὰ (Διήγημα)	Γ. Σαριβαξεβάνη
Κυδωνιατικὴ Ζωὴ	
Ἰγυεινῆς Πινακίδες	
Σκόρπια Λόγια	
Βιβλία καὶ Περιοδικὰ	
Δήλωσις	

ΕΙΚΟΝΕΣ

Γενικὴ ἀποφίς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Ἀμφιθεάτρου τῆς Περγᾶμου
Τὸ ὑποδεν μέρος τοῦ Ἀμφιθεάτρου
Πίστις Ἀγνότης

Τύποις ὁ "Ἡλιος", Μεγάλῃ Ἀγορᾷ (Βεξεστένι) Κυδωνίαι

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

...~...
Ἐν Κυδωνίαις Μειζ. 2 1)2
Ἐν τοῖς χωρίοις » 3
Ἐν τῷ Κράτει « 3
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

...~...
Κατ' ἀποκοπὴν
~*~*~

ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΩΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

Ὀδὸς Παλαιὰ ψαράδικα N^ο 8 — Δίοδος Σιναΐτικο N^ο
6 καὶ 7 δίοδος Κλειδαρᾶ N^ο 6 δίοδος Εὐαγγελικῆς σχολ-
λῆς N^ο 6.

ΣΜΥΡΝΗ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΧΑΡΤΙΚΗΣ ΔΙ' ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΧΡΕΙΩΔΗ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ.

Κονιάκ γνήσιον ἐξ ἀποστάγματος καθὼς
καὶ ποτὰ οἰνοπνευματώδη ἐκ τῶν μεγάλων ἐρ-
γοστασίων τῶν ἐν Σμύρνη Κ. Ν. Κωνσταντι-
νίδου καὶ Σας Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι ἐνταῦθα καὶ περίεξ
Ξενάκης καὶ Φιλιππίδης

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

<p>ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ ΧΑΡΑΛ. Γ. ΒΑΦΕΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡ. Η΄ ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ „Ο ΗΛΙΟΣ”</p>	<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΔΗΣ δ.φ.</p>
--	--	---

ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΔΑΝΤΗΣ—ΑΡΙΟΣΤΟΣ—ΤΑΣΣΟΣ

Τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον διὰ τὸν «Αἰολικὸν Ἀστέ-
ρα» ἐπικαιρῶς φιλοπονήθην περισπούδαστον μελέτη-
μα τοῦ διαπρεποῦς τῆς Σάμου λογίου καὶ διακεκριμέ-
νου δικηγόρου κ. Σ. Ι. Φόκου δ. ν. τοῦ τοσοῦτον εὐ-
φήμως γνωστοῦ ἀνά τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων διὰ
τῶν ἐμβριθῶν πραγματειῶν καὶ χαρισιστάτων δημοσι-
ευμάτων του, ἐπισπάται τὰ θεοῦ ἡμῶν εὐχαριστή-
ρια πρὸς τὸν εὐγενῆ λόγιον ὃν ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύ-
χους ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ καταλέγομεν μεταξὺ τῶν
ἐπιλέκτων Συνεργατῶν μας.

μόνον ἔργον ἐπικὸν ἀλλὰ εἰς πολλὰ σημεῖα λυ-
ρικόν, εἰς τινα δὲ καὶ σατυρικόν.

Ὁ Ἀριόστος, ἐγεννήθη ἐν Reggio παρὰ
τὴν Μοδένην κατὰ τῷ 1474 ἀπέθανε δ' ἐν Μο-
δένῃ τῷ 1533. Εἶνε ὁ συγγραφεὺς τοῦ μόνου
ῥομαντικῆς ποιήματος ὅπερ ἀξίζει τὸν τίτλον τῆς
ἑποποιΐας τὸ ἔργον τοῦτο μοναδικὸν εἰς τὸ
εἶδος τοῦ ἐπιγράφεται **Ρολάνδος ὁ Μανιώδης**.
ἔχει ἥρωας τοὺς εὐλατρίδας Καρόλου τοῦ Μεγά-
λου καὶ περιλαμβάνει τρεῖς πράξεις συμπλεκόμε-
νας ἀλλήλαις, 1^{ον} πλεῖστον φανταστικὸν τοῦ
Καρλομάγνου κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, 2^{ον} τὴν
μανίαν τοῦ Ρολάνδου, 3^{ον} τὸν γάμον τοῦ Ρο-
γήρου καὶ τῆς Βραδαϊκάντης.

Οἱ διασημότεροι Ἴταλοι κλασικοὶ συγγραφεῖς
εἶνε ἀγαμφισβητήτος ὁ Δάντης, ὁ Ἀριόστος καὶ
ὁ Τάσσος. Εἰς τούτους ὀφείλει τὸ πᾶν ἡ Ἴταλι-
κὴ φιλολογία διότι οὐ μόνον ἔδωκαν εἰς τοὺς
μεταγενεστέρους μνημεῖα αἰώνια κάλλους καὶ
ἤνους ἰδεῶν, ἀλλ' ἐκαλλιέργησαν καὶ τὴν γλῶσ-
σαν δόντες εἰς αὐτὴν τὴν ἄρμονικὴν καὶ γοη-
τευτικὴν ἐκείνην κατεύθυνσιν ἐξ ἧς ἐμορφώθη
ἡ νεωτέρα Ἴταλικὴ γλῶσσα.

Τὸ ὄραϊον τοῦτο ποίημα περιλαμβάνει πάν-
τα τὰ εἶδη τῆς ποιήσεως ὅτε μὲν εἶνε κομικόν,
ὅτε δὲ σατυρικόν, ὅτε παιγνιώδες καὶ ἀναιδές,
συχνάκις εὐγενές, ἥρωϊκόν, περιγραφικόν καὶ πα-
θητικόν. Γέμει ὄραιοτάτων ἐπεισοδίων, ὑ-
ψηλῶν, συγχανητικῶν, γοητευτικῶν. Πρὸς οὐδὲν
ἕτερον ἔργον δύναται νὰ παραβληθῆ κατὰ τὰς
γνώμας κριτικῶν, ὁ οἷστρος μεθ' οὐ διηγείται
τὸ ταξείδιον τοῦ Ἀστόλφου ἐν τῇ σελήνῃ πρὸς
ἀναζήτησιν τοῦ λογικοῦ τοῦ Ρολάνδου οὐδὲν
ὄραιοτερον τῆς ἐκπλήξεως ἣν δοκιμάζει οὗτος
εὐρὼν ἐκεῖ οὐ μόνον τὸ ἴδιόν του λογικόν, ἀλλ'
ἀκόμη καὶ πολλῶν ἄλλων θεωρουμένων μέχρι
τότε ἔχρηστων. Ὁ Ἀριόστος ἐν τῷ ἔργῳ τοῦτ' ἀφαι-
νεῖται τελείως κύριος τοῦ θέματος ὅπερ χειρίζεται
νομίζει τις ὅτι παίζει καὶ πλειστάκις ἀφίνει ἡ-
μᾶς ἀβεβαίους ἐὰν ὅ,τι λέγει, λέγει τοῦτο σπου-
δάζων ἢ παίζων. Σπανίως εἶνε δραματικός, σπα-
νιώτερον δὲ αἰσθηματικός ἀλλ' οὐδεὶς ποιητῆς
ἴσως κέκτηται ὅσον αὐτὸς τὴν ἀφηγηματικὴν καὶ
περιγραφικὴν τέχνην αἰ σκηναὶ καὶ τὰ ἐπεισό-
δια ἐξελίσσονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, καὶ

Ὁ Δάντης Ἀλιγόρης ἐγεννήθη ἐν Φλωρεν-
τία τῷ 1265 καὶ ἀπέθανεν ἐξόριστος ἐν Ραβέννη
τῷ 1321. Ἐκ τῆς πατρίδος του ἐξωρίσθη τῷ
1302 ἔνεκα πολιτικῶν λόγων. Κατὰ τὴν ἐκ Γαλ-
λίας ἐπιστοφὴν του ἐπειράθη νὰ εἰσελθῆ ἐν τῇ
γενεθλίῳ του πόλει διὰ τῆς βίας τῶν ὀπλων,
ἀλλὰ μταιωθεῖσης τῆς ἀποπειρας του ταύτης ἡ-
ναγκάσθη νὰ περιπλανᾶται ἀνὰ τὰς διαφόρους
πόλεις τῆς Ἰταλίας ζῶν ἐν ἐμίστη ἀλλοτρίτη.

Ἡ Θεῖα Κωμῳδία εἶνε διήγησις ὁράματος
ὅπερ ὁ Δάντης ἰσχυρίζεται ὅτι εἶδε καὶ δι' οὐ
φαντάζεται ὅτι ἐτεσκέφθη τὸν Ἄδην καὶ τὸ Κα-
θαρτήριον ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Βιργιλίου ὡς καὶ
τὸν Παράδεισον ἔνθα ἡ Βεατρίκη.

Ἡ Ἰταλικὴ γλῶσσα ἔχει ὅλα τὰ προτερήμα-
τά της ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Δάντου, ὅπερ δὲν εἶνε

ὅλα τὰ μέρη εἶνε γοητευτικώτατα· τὸ ὕφος του εἶνε ποικίλον, πάντοτε ἀριόσον εἰς τὸ θέμα· καὶ λαμβάνει ὅλους τοὺς τόνους καὶ τὰς παραλλαγὰς μετ' εὐκολίας καταπληκτικῆς καὶ ἐπιτυχίας μεγίστης.

Ὁ **Τορκουάτος Τάσος** ἐγεννήθη ἐν Σοροένφω παρὰ τὴν Νεάπολιν τῷ 1544 καὶ ἀπέθανεν ἐν Ρώμῃ τῷ 1595. Κατὰ τὴν νεότητά του ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ Δικαίου, ἀλλ' ἐγκατέλιπε τοῦτο διὰ τὰ ἐγκολπωθῆ τὰς Μούσας· ἐδημιούσευσεν τῷ 1562 τὸν **Ρενώ** ποίημα ἱπποτικὸν εἰς 12 ἄσματα ἅτινα ἐγένοντο ἀφορμὴ νὰ προσέλθῃ οὗτος ἐν τῇ Αὐλῇ Ἀλφρόνσου τοῦ Β'. Δουκὸς τῆς Φερράρας. Κατὰ τὸ 1571 ἀνεχώρησεν εἰς Γαλλίαν ὅπου Κάρολος ὁ Θ'. ποιητῆς ὁ ἴδιος ὑπέδεχθη τοῦτον μετὰ μεγίστης εὐγενείας. Ἐπιστρέψας εἰς Φερράραν ἐδημιούσευσεν τὴν **Ἐλευθερωθεῖσαν Ἱερουσαλήμ** κατὰ τῷ 1574 ἢ 1575. Συγκρουσθεὶς μετὰ τὴν αὐτὴν τῆς Φερράρας ὡς ἀποβλέψας εἰς τὴν γείρα τῆς Λεονώρας, ἀδελφῆς τοῦ Δουκός, ἀνεχώρησε περιπλανώμενος βιοπλαιστῆς εἰς διαφόρους τῆς Ἰταλίας πόλεις. Τολμῆσας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Φερράραν τῷ 1579 συνελήφθη τῇ διαταγῇ τοῦ Δουκός καὶ ἐνεκλείσθη εἰς φρονικόμειον, ὅπῃθεν ἐξήλθε μόνον τῷ 1586 τῇ παραλήσει τοῦ Πάπα. Τῷ 1595 Κλημῆς ὁ Η' ἐσέκφηθη νὰ ἐπαναφέρῃ ἐν γῆσει τὴν ἀρχαίαν τελετὴν τοῦ **Θριάμβου**, (τελετὴ καθ' ἣν ὁπότεν στρατηγὸς τις νικητῆς ἐπανέκαμπεν ἐν Ρώμῃ, ἀνήσχετο ἐφ' ἀμάξης εἰς τὸ Καπιτώλιον ἵνα εὐχαριστήσῃ τοὺς Θεοὺς) διὰ τὸν μέγαν ποιητὴν, ἀλλ' οὗτος ἀπέθανεν τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ ἐγένετο ἡ τελετὴ αὕτη.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς **Ἐλευθερωθείσης Ἱερουσαλήμ** περιστρέφεται εἰς τὴν κατάληψιν τῆς Παλαιστίνης ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Γοδεφρείδου δὲ Βουϊλλῶν ὅστις εἶνε καὶ ὁ **Ἀγαμέμνων** τοῦ ποιήματος, ὅπως ὁ Ρενώ εἶνε ὁ **Ἀχιλλεύς**. Ὁ τελευταῖος οὗτος φρονεῖσας ἱππότην τινὰ ἐν μονομαχίᾳ καὶ ἐπικριθεὶς δοιμῶς ὑπὸ τοῦ Γοδεφρείδου κατέλιπε τὸ στρατόπεδον τῶν Σταυροφόρων. Μετὰ τινα χρόνον ἐδοξέθησαν τὰ ὄπλα του αἰμοσταγῆ δι' ὁ κατηγορήθη ὁ Γοδεφρείδος ὅτι τὸν ἐφρόνευσε· ἐγείρεται στάσις ἣν οὗτος κατέστειλεν. Ἐν τοσοῦτῳ ἡ πῶσις τῆς Ἱερουσαλήμ βραδύνει. Ἡ Κλορίνδη, μουσουλμανὶς ἠρωὶς, πειράται διέξοδον ἀλλὰ πληγείσα θανάσιμος ὑπὸ τοῦ Τανγκρέδου ὑποκύπτει ἀφ' οὗ προηγουμένος ἐβλαπίσθη. Ἡ Ἱερουσαλήμ κινδυνεύει νὰ πέσῃ, ἀλλ' ὁ Ἰσμὲν μάγος τοῦ Ἀλαδίνου τυράννου τῆς πόλεως μὴ γινεὶ τὸ δάσος ὅπῃθεν οἱ χριστιανοὶ ἔκοπτον ξύλα διὰ τὴν πολιορκίαν. Οὐδεὶς πολεμιστῆς δύναται πλέον νὰ εἰσδύσῃ ἐκεῖ· τότε σκέπτονται νὰ προσκαλέσωσι τὸν Ρενώ, τοῦ ὁποίου ὁ θάνατος διεψεύσθη, ἀπὸ τὰς νήσους τῶν Μακάρων ὅπου μετεφέρθη ὑπὸ τῆς μαγίσεως Ἀρμίδας τὸν ἀνευρισκόναι καὶ τὸν ἐπαναφύρουν εἰς τὸ στρατόπεδον. Ὁ Ρενώ ἐκμηδενίζει τὴν μαγειρίαν τοῦ δάσους καὶ ἡ Ἱερουσαλήμ

οὕτω πίπτει εἰς τὴν κατοχὴν τῶν Σταυροφόρων. Τὸ ποίημα τοῦτο εἶνε ἐν τῷ συνόλῳ του αὐστηρῶς ἐπικόν, κοσμοῦμενον ὑπὸ παντὸς ὄ,τι ὄραϊον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ποιήσεως, τὸ θέμα δὲν περιέχει σιγητῶς φροβερὰ καὶ ἀγρίας τῶν πολεμιστῶν τῶν χρόνων ἐκείνων· περιλαμβάνει μόνον προσπαθείας ἐγγενεῖς ζήλου καὶ ἀνδρείας ὑπὲρ σκοιοῦ ἱεροῦ· τὸ μέρος ὅπου κατέχει ἡ θρησκεία καθίστησι τὸ ἔργον ἐπιπλητικώτερον καὶ παρέχει εὐρὸν πεδῖον εἰς ὑπερόχους περιγραφὰς. Ἐπειδὴ δὲ λαμβάνει χώραν εἰς ἐποχὴν μεμιακρωμένην, μίγνυται ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια μετὰ τῶν μυθικῶν παραδόσεων.

Ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς ὑποθέσεως ὁ Τάσος ἀνέπτυξε πλοῦτον ἐκπληκτικὸν φαντασίας· καὶ τὸ τι τοῦτον διὰ ποιητὴν ἀποτελεῖ ἀρετὴν πολυτίμον, τὸ ἔργον γέμει ἐπεισοδίων ἐπιτυχῶς ποιικιλίας· αἱ περιγραφαὶ τῶν μαχῶν οὐτε βραχέαι οὐτε σχοινοτενεῖς εἶνε καὶ δὲν κορυφάζουσι τὸν ἀναγνώστην. Ἡ σιγητὴ ἀλλάσσει συνεχῶς· ἐκ τοῦ στρατοπέδου καὶ τοῦ θυροῦ τῶν ὄλων μεταφερόμεθα ἐν τῷ μέσῳ φρέσας ἡδέας καὶ πλήρους θελήγητων. Θρησκοετικαὶ τελεταί, ἐρωτικαὶ πλεκτάναι, ταξίδια, σιγητὰ ἀγορτικαί, κινεῖσι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου. Ἐν τούτοις ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ ποιήματος συνδέονται μετὰ πολλῆς τέχνης· ἡ ποιικιλία οὐδαμῶς ἐπηρεάζει τὴν ἐνότητα τοῦ σχεδίου.

Μεγίστη ποιικιλία χαρακτηρῶν προσδίδει τῷ ποιήματι ζῶην καὶ δύναμιν, καὶ οἱ χαρακτηρῶες οὗτοι κοσμοῦνται ἐπιτυχῶς. Ὁ Γοδεφρείδος ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας εἶνε συνετὸς, μετρίοφρων, γενναῖος· ὁ Τανγκρέδος τρυφερός, ὑψηλόφρων, ἀτρόμητος, καὶ ἀποτελεῖ ἐπιτυχὴ ἀντίθεσιν μετὰ τὸν μανιώδη καὶ κτηνώδη οὕτως εἰπεῖν Ἀργκάν. Ὁ Ρενώ ὁ ἥρωὸς τοῦ ποιήματος εἶνε ἀντιγραφὴ τοῦ Ἀχιλλεύς τοῦ Ὀμήρου· εἶνε πολεμιστῆς μανιώδης, εὐαίσθητος εἰς τὴν ἀδικίαν, γοητευθεὶς ὑπὸ τῶν πανουργιῶν τῆς Ἀρμίδας, ἀλλὰ δεικνύται πάντοτε πλήρης ζήλου, τιμῆς καὶ ἀνδρείας. Ὁ γενναῖος καὶ ὑπερήφανος Σολιμάν, ἡ τρυφερὰ Ἐρμινία, ἡ πανουργὸς καὶ βίαιος Ἀρμίδα, ἡ ἀρρενωπὴ Κλορίνδη, εἰσι προσσωπικότερες ἔξοχος περιγραφόμεναι. Διὰ τὴν ἐξεικόνισιν τῶν χαρακτηρῶν ὁ Τάσος ἀναδεικνύται ὑπέροχος καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε ἀνώτερος καὶ τοῦ Βιργίλιου ὡς καὶ παντὸς ἑτέρου ποιητοῦ πλην τοῦ Ὀμήρου.

Τὰ ὑπέροχα ὄντα παρουσιάζει ἡμῖν λιαν ἐντέχνως. Ἡ σιγητὴ καθ' ἣν ὁ Θεὸς παρατηρῶν τὰ στρατεύματα ἐξαποστέλλει ἄγγελον ἵνα σταματήσῃ τοὺς πολεμίους καὶ ἐμποδίσῃ τὰ κακὰ πνεύματα, παράγει ὑπέροχον ἀποτελεσμα. Ἡ περιγραφὴ τοῦ Ἄδου ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ τετάρτου βιβλίου εἶνε ἐκπληκτικὴ, ὡς καὶ ἡ ἐμφάνις τοῦ Σατανᾶ, οὗ ἦττον ὁ Μίτων ὅστις προφανῶς ἐμυμήθη τὸ χροῖον τοῦτο τοῦ Τάσου, ὑπερβῆ κατὰ πολὺ τὸν Ἰταλὸν ποιητὴν. Οἱ διάβολοι, οἱ μάγοι, οἱ γόητες, λαμβάνουσι λιαν ἐνεργόν

μέρος εἰς τὸ ἔργον καὶ δημιουργοῦσι κατάστασιν μὴ ἱκανοποιοῦσαν τὴν φαντασίαν. Τὸ μαγευθὲν δάσος δι' οὗ ὁ ποιητὴς ἐξαεῖται τὴν λύσιν, οἱ ἄγγελοι οἱ σταλέντες πρὸς τὸν Ρενὼ ἵνα βοηθήσωσι τοῦτον καὶ θραύσῃ τὸ θέλημα ὅπερ τὸν συγκατεῖ, τὸ θαυμάσιον ταξείδιον εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων, ὁ τρόπος δι' οὗ ἀποσπάται ὁ Ρενὼ ἐκ τῶν μαγικῶν θελήσεων τῆς Ἀρμίδας εἶνε προφανῶς σκηναὶ καλλυνόμεναι ὑπὸ θελήσεων ποιητικῶν ἀλλ' εἰς ἃς ὁ συγγραφεὺς ἔδωκε μεγαλειτέραν προσοχὴν καὶ σημασίαν ἀφ' ὅ,τι ἔπρεπε.

Τὸ μόνον ψεκτὸν ἐν τῷ Τάσσῳ εἶνε ὁ ῥομαντικὸς τόνος ὅστις διέπει τὰ πλείεστα τῶν μερῶν τοῦ ποιήματος. Κατὰ τὰ ἄλλα τὸ ἔργον τοῦ Τάσσου γέμει ποιητικῶν καλλῶν καὶ θαυμασίων περιγραφῶν. Τὸ ὕφος ποικίλλει ἀναλόγως τῶν ἀντικειμένων ἀτινα περιγράφει. Οἱ στίχοι του εἰσι μεγαλοπρεπεῖς καὶ ὑψηλοὶ ὅταν εἰκονίζῃ σκηνας ἐπιβλητικὰς ἢ δειῖς καὶ πλήρεις θελήσεων ὅταν εἰκονίζῃ σκηνας τρυφερὰς καὶ ἔρωτικὰς, ὡς τὸ ἀγροτικὸν ἄστυον τῆς Ἐρμηγίας ἐν τῷ 7ῳ βιβλίῳ, τὰ θελήματα καὶ τὴν καλλονὴν τῆς Ἀρμίδας ἐν τῷ 4ῳ. Αἱ δύο αὐταὶ περιγραφαὶ εἶνε ἐξαιτίας τέχνης. Αἱ μάχαι εἰσι ζοηραὶ καὶ τὰ ἐπεισόδια ἐπιτυχῶς ποικίλα. Ἐν τούτοις εἰσὶν ὑποδεέστερα τοῦ Ὀμήρου κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζωτικότητα.

Ἀληθὲς ὅτι ὁ Μποαλώ, Ντασιὲ καὶ τινες ἄλλοι Γάλλοι κριτικοί, ἔψεξαν τὸν Τάσσον ὡς ἐπίσης καὶ πολλοὶ Ἀγγλοὶ κριτικοί. Οὐχ ἦττον ὁ Blair διάσημος κριτικὸς Ἀγγλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος θεωρεῖ τὴν «Ἐλευθερωθεῖσαν Ἱερουσαλὴμ» ὡς ἐν ἐκ τῶν τριῶν ἀρίστων ἐπικῶν ποιημάτων ἃ κατέχομεν, εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Αἰνειάδα.

Ἐν γένει ἡ ζωηρότης τῶν εἰκόνων, ἡ περιγραφικὴ δύναμις, τὸ ὕψος καὶ τὸ κάλλος τῆς γλώσσης, εἶνε ἐκ τῶν κυρίων προσόντων τῶν ἀνω Τριῶν Ἀστέρων τῆς Ἰταλικῆς Φιλολογίας.

Σάμος — ΣΩΤΗΡΙΟΣ Ι. ΦΩΚΟΣ δ. ν.

(Δικηγόρος)

ΕΔΓΑΡ ΠΟΕ

”Ο ΚΟΡΑΞ,,

Β'.

« Περὶ τὰ γοερά ποτε μεσάνυκτα, ἐνῆ ἐσυλλογιζόμεν, ἀδύνατος καὶ κουρασμένος ἐπὶ πολλῶν πολυτίμων καὶ περιέργων τόμων λησιμονηθείσης βιβλιοθήκης, ἐνῆ ἐσκεπτόμην σχεδὸν ναρκωμένος, αἴφνης ἠκούσθη ἀσθενῶς ἐν κτύπημα ὡς κτυπώντος τινος ἐλαφρῶς, κτυπώντος ἐλαφρῶς εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου.

— Εἶνε κάποιος ἐπισκέπτης ἐφιδύρισα, ὅστις κρούει τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου, τοῦτο εἶνε καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Ἄ! εὐκρινῶς ἐνθυμοῦμαι ὅτι τοῦτο συνέβη κατὰ τὸν παγερὸν Δεκέμβριον, καὶ ἕκαστον δαυλίον ἐποίκιλλεν ἐξ ὑπαμοιβῆς τὸ θάπεδον μὲ τὴν ἀνταύγειαν τῆς ἀγωνίας του.

Διακαῶς ἐπεθύμουν τὴν πρωΐαν. Εἰς μάτην προσεπάθησα ν' ἀποκομίσω ἀπὸ τὰ βιβλία μου ἀνακούφισιν εἰς τὴν λύπην μου, τὴν λύπην μου διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν **Ἐλεονώραν μου**, διὰ τὴν πολυτίμον καὶ ἀκτινοβόλον κόρην τὴν ὅποιαν οἱ ἄγγελοι ὀνομάζουσιν **Ἐλεονώραν** — καὶ τὴν ὅποιαν ἐδῶ δὲν θὰ ὀνομάσῃ τις πλέον ποτέ. Καὶ ὁ μεταξώδης, λυπηρὸς καὶ ἀρίστος θόρυβος τῶν πορφυρῶν παραπετασμάτων, μὲ διεπέρα, μὲ ἐγέμιζε ἀπὸ τρόμους φανταστικούς, ἀγνώστους δι' ἐμὲ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τόσον ὥστε ἐπὶ τέλους διὰ νὰ καθησυχάσω τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου, ἀνηγγέρην ἐπαναλαμβάνων :

— Κάποιος ἐπισκέπτης ζητεῖ τὴν εἴσοδον εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης μου, κάποιος ἐπισκέπτης ἀργοπορήσας ζητεῖ τὴν εἴσοδον εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης μου· τοῦτο καὶ μόνον εἶνε καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἡ ψυχὴ μου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνεδυναμώθη. Μὴ διστάζων λοιπὸν πλέον περισσότερον : Κύριε, λέγω, ἢ κυρία, τῆ ἀληθείᾳ ἐκλιπαρῶ τὴν συγγνώμην σας· ἀλλὰ τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ἤμην ναρκωμένος καὶ ἤληθατε καὶ ἐκτυπήσατε τόσον σιγά, τόσον ἀσθενῶς ἤλθατε καὶ ἐκτυπήσατε εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης μου, ὥστε μὲλις ἤμην βέβαιος ὅτι σας εἶχον ἀκούσῃ. Καὶ τότε ἤνοιξα

καθολοκληρίαν τὴν θύραν.

— Τὰ σκότη, καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἐξετάζων βαθύως τὰ σκότη ταῦτα, ἔμεινα ἐπὶ πολὺ πλήρης ἐκπλήξεως, φόβου, ἀμφιβολίας, ὄνειρευόμενος ὄνειρα ἅτινα οὐδεὶς θνητὸς ἐτόλμησέ ποτε νὰ ὄνειρευθῆ, ἀλλ' ἡ σιωπὴ δὲν ἐσαλεύθη καὶ ἡ ἀκίνησις δὲν ἔδωκε οὐδὲν σημεῖον, καὶ ἡ μόνη λέξις προφερθεῖσα ἦτο ἐν ψιθυρισθὲν ὄνομα : **Ἐλεονώρα**.

Ἦμῃ ἐγὼ ὅστις τὸ ἐπρόφερα, καὶ ἡ ἡχώ μετὰ ταῦτα ἐφέλλισε τὴν λέξιν ἐκείνην : **Ἐλεονώρα**. Καθαρῶς τοῦτο, καὶ τίποτε ἕτερον. Ἐπανερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ αἰσθανόμενος ἐντός μου τὴν ψυχὴν μου πυρπολουμένην, ἤκουσα πάραυτα κτύπημα κατὰ τι ἰσχυρότερον τοῦ προηγουμένου. Βεβαίως, εἶπον, βεβαίως εἶνε κάτι εἰς τὰ παραθυρόφυλλα ἃς ἴδωμεν λοιπὸν τι εἶνε καὶ ἃς κατοπτεύσωμεν τὸ μυστήριον τοῦτο. Ἄς ἀφῆσωμεν τὴν καρδίαν μου νὰ ἠσυχάσῃ ἐπὶ στιγμὴν καὶ ἃς διερευνήσωμεν τὸ μυστήριον τοῦτο : ὁ ἄνεμος εἶνε καὶ οὐδὲν ἄλλο.

᾿Ωθησα τότε τὸ παραθυρόφυλλον καὶ μετὰ ταῦτα κτύπημα περὺγων εἰσῆλθεν εἰς μεγαλοπρεπῆς Κόραξ, ἀντάξιός τῶν ἀρχαίων ἡμερῶν. Δὲν ἔκαμε τὴν ἐλαχίστην ὑπόκλισιν, δὲν ἐστάθη, δὲν ἐδίστασε οὐδὲ λεπτόν. Ἄλλὰ με πρόσωπον λόρδου ἢ λαΐδης, ἐπεκράθησε ἄνωθεν τῆς θύρας τῆς αἰθούσης μου· ἐπεκράθησε ἐπὶ τινος προτομῆς τῆς Παλλάδος ἀκριβῶς ὑπεράνω τῆς θύρας τοῦ δωματίου μου, ἐπεκράθησε, ἐγκατεστάθη καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Τότε, τὸ ὡς ἐξ ἐβένου ἐκείνου πτηνόν, ὡς ἐκ τοῦ σοβαροῦ ἦθους του καὶ τῆς αὐστηρότητος τῆς φυσιογνωμίας του, ἐπάγει τὴν θλιβεράν μου φαντασίαν νὰ μειδιάσῃ :

— Καίτοι ἡ κεφαλὴ σου, τῷ λέγω εἶνε ἄνευ θυσάνου καὶ ἄνευ κράνους τινός, δὲν εἶσαι ἀναμφιβόλως δειλός τις, γοερὸ καὶ ἀρχαῖε Κόραξ, ταξιδιωτὰ φυγαδευμένε ἐκ τῶν ὄχθων τῆς νυκτός. Εἶπέ μοι ποῖον εἶνε τὸ ἡγεμονικόν σου ὄνομα εἰς τὰς ὄχθας τῆς Πλουτωνείου Νυκτός.

Ὁ Κόραξ ἀπήντησε ! **Ποτὲ πλέον**. (Never more).

Ἐξεπλάγην μέχρι θαυμασμοῦ ὅτι τὸ ἄχαρι ἐκείνου περρωτὸν ἐννόει τόσον εὐκόλως τὸν λόγον, καίτοι ἡ ἀπάντησις του δὲν εἶχε καὶ τόσον μεγάλην ἐννοιαν καὶ δὲν με διεφώτιζε

πολύ. Διότι ἐφείλομεν νὰ συμφωνήσωμεν ὅτι ποτὲ δὲν ἐδόθη εἰς ἄνθρωπον ζῶντα νὰ ἴδῃ πτηνὸν ὑπεράνω τῆς θύρας τῆς αἰθούσης του, πτηνὸν ἢ ζῦρον ἐπὶ προτομῆς λελαξευμένης ὑπεράνω τῆς θύρας τῆς αἰθούσης του, αὐτοκαλούμενον δὲ ὄνομα τοιοῦτον οἶον : **Ποτὲ πλέον !** Ἄλλ' ὁ Κόραξ, ἐπικαθήμενος μοναχικῶς ἐπὶ τῆς ἡρέμου προτομῆς δὲν ἐπρόφερε εἰμὴ τὴν μοναδικὴν ἐκείνην λέξιν, ὡς ἐὰν ἐν τῇ μοναδικῇ ταύτῃ λέξει διέχεε πᾶσαν τὴν ψυχὴν του. Δὲν ἐπρόφερε οὐδὲν ἄλλο, δὲν ἐκίνησεν οὐδὲ πτερόν—μέχρις ὅτου ἤρχισα νὰ ψιθυρίζω ἑλαφρῶς :

— Καὶ ἄλλοι φίλοι ἐπέταξαν μακρὰν ἐμοῦ. Περὶ τὴν πρωΐαν, καὶ αὐτὸς ἐπίσης θὰ μὲ ἀφήσῃ, καθὼς αἱ παλαιαὶ μου ἐλπίδες ἦδη ἀπέστησαν ἀποπτᾶσαι.

Τὸ πτηνὸν ἀπήντησε τότε : **Ποτὲ πλέον**.

Σκιρτήσας εἰς τὸν θόρυβον τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ριφθείσης τόσον καταλλήλως : Ἄναμφιβόλως, εἶπον ὅ,τι προφέρει εἶνε ὄλο τὸ φορτίον τῶν γνώσεών του, τὸ ὅποιον ἔλαβε παρά τινι ἀτυχεῖ διδασκάλῳ, τὸν ὅποιον ἀπηνῆς ἢ δυστυχία ἔχει ἀμειλίχτως καταδιώξῃ, ἄνευ ἀναπαύλας, μέχρις ὅτου τὰ ἄσματά του δὲν ἔσχον πλέον εἰμὴ μίαν ἐπιφθόν, μέχρις ὅτου οἱ νεκρικοὶ ψαλμοὶ τῆς Ἐλπίδος του ἐσχημάτισαν τὴν μελαγχολικὴν ἐκείνην ἐπιφθόν : **Ποτέ, ποτὲ πλέον !**

Ἄλλ' ὁ Κόραξ ἐπειδὴ ἐκίνει εἰς ἐτί πᾶσαν τὴν τεθλιμμένην ψυχὴν μου νὰ μειδιάσῃ, ἐκύλισα πάραυτα ἐν κάθισμα με προσκεφάλαια κατάντικρυ τοῦ πτηνοῦ καὶ τῆς ἐπὶ τῆς θύρας προτομῆς· τότε χωμένος εἰς τὸ βελούδον ἐπεμελήθη νὰ συνδέσω τὰς ἰδέας εἰς τὰς ἰδέας, ζητῶν τι τὸ λυπηρόν, ἄχαρι, ἀπαίσιον, τὸ ἰσχυρόν καὶ οἰωνιστικὸν πτηνὸν τῶν ἀρχαίων ἡμερῶν ἦθελε νὰ φανερώσῃ κρῶζον τὸ «**Ποτὲ πλέον**» του. Ἐμεινα οὕτω ὄνειρώπων, εἰκάζων, ἀλλὰ μὴ ἀπειθῶνων πλέον οὐδὲ συλλαβὴν εἰς τὸ πτηνόν, τοῦ ἐποίου οἱ λάμποντες ὀφθαλμοὶ με κατέκαιον τώρα, μέχρι τοῦ βάρους τῆς καρδίας· ἐζήτουν νὰ μαντεύσω τοῦτο, καὶ ἀκόμη εἰ δυνατόν περισοσσότερον, ἐνῆ ἡ κεφαλὴ μου ἀνεπαύετο ἐν ἀνέσει—ἐπὶ τοῦ βελούδου τοῦ προσκεφαλαίου, ὅπερ ἐθώπευεν τὸ φῶς τῆς λυχνίας, τὸ ἰσχυρὸν ἐκείνου βελούδον θώπευόμενον ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς λυχνίας μου καὶ τὸ ὅποιον ἡ κεφαλὴ **Ἐκείνης**, δὲν θὰ πιέσῃ

πλέον. Ἄχ Ποτέ πλέον ! Τότε, μοι ἐφάνη ὅτι ὁ ἀήρ καθίστατο πυκνότερος εὐωδιασθεὶς ἐκ τινος ἀοράτου θυμιατοῦ ὅπερ ἐκίνουν τὰ Σεραφεῖμ, τῶν ὁποίων τὰ θήγματα ἐπέψαυον τὸν πάπητα τῆς αἰθούσης μου.

— Ἄτυχή, ἀνέκραξα, ὁ Θεός σου σοὶ ἔδωκε διὰ τῶν ἀγγέλων του, σοῦ ἔστειλε ἀνάπαυλαν, ἀνάπαυλαν καὶ νηπενθές (*) διὰ τὰς ἐπανειλημμένας ἀναμνήσεις σου τῆς Ἐλεονώρας. Πίε ὦ ! πίε ἐκ τοῦ καλοῦ τούτου νηπενθοῦς καὶ λησιμόνησον τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἐκείνην Ἐλεονώραν !

Ὁ Κόραξ ἀπήντησε—**Ποτέ πλέον !**

— Προφήτα εἶπον, ὃν τῆς δυστυχίας, πτηνὸν ἢ δαίμων, ἀλλὰ πάντοτε Προφήτα ! καὶ ἂν εἴσαι ἀπεσταλμένος τοῦ Πειρασμοῦ, ἢ ἂν ἐξώκειλες ἀπλῶς ναυαγήσας ὑπὸ τῆς τρικυμίας, ἀλλ' εἶπέ τι ἀτρόμητος διατελὼν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐρήμου γῆς, τῆς μαγευμένης, εἰς τὸ σῆκημα τοῦτο ὅπου ἐνδιατᾶται ἡ Φρίκη—εἶπέ μοι εἰλικρινῶς, σὲ καθικετεῦω, ὑπάρχει, ὑπάρχει ἐδῶ θάλασμον τι τῆς Ἰουδαίας ; Εἶπέ, εἶπέ σὲ καθικετεῦω !

Ὁ Κόραξ ἀπήντησε—**Ποτέ πλέον !**

Προφῆτα, εἶπον, ὃν τῆς δυστυχίας, πτηνὸν ἢ δαίμων, πάντοτε Προφήτα, ἐν ὀνόματι τοῦ Οὐρανοῦ τούτου τοῦ ἐκτεινομένου ὑπὲρ τὰς κεφαλάς, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τὸν ὁποῖον ἀμφότεροι λατρεύομεν, εἶπέ εἰς τὴν ψυχὴν ταύτην τὴν μεστὴν θλίψεως, ἐὰν εἰς τὸν ἀπομακρυσμένον Παράδεισον, θὰ δυνηθῇ νὰ ἀσπασθῇ μίαν ἀγίαν κόρην τὴν ὁποῖαν οἱ ἄγγελοι καλοῦσιν Ἐλεονώραν, νὰ ἐναγκαλισθῇ μίαν πολύτιμον καὶ ἀκτινοβόλον κόρην τὴν ὁποῖαν οἱ ἄγγελοι καλοῦσιν Ἐλεονώραν ; ὁ κόραξ ἀπήντησε — **Ποτέ πλέον !**

— Ὁ λόγος οὗτος ἄς εἶνε τὸ σύνθημα τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας, πτηνὸν ἢ δαίμων ! ὠλόλυξα ἀναπηδῶν. Ἐπάνελθε εἰς τὴν τρικυμίαν, ἐπίστρεψον εἰς τὴν ἔχθην τῆς Πλουτωνείου Νυκτός, μὴ ἀφήσης ἐδῶ οὐδὲ ἐν μέλαν πετρὸν εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ψεύδους ὅπερ ἡ ψυχὴ σου ἔχει προσφέρει, ἄφες τὴν μοναξίαν μου ἀπαρβιάστον, ἐγκατάλιπε τὴν προτομὴν ταύτην ὑπεράνω τῆς θύρας μου, ἀπόσπασον τὸ βράμφος σου ἐκ τῆς καρδίας μου καὶ ρίψον τὸ φάσμα σου μακρὰν τῆς θύρας μου.

(*) Φάρμακον προκαλοῦν τὴν λήθην.

Ὁ Κόραξ ἀπήντησε : **Ποτέ πλέον !**

Καὶ ὁ Κόραξ ἀκίνητος, εἶνε πάντοτε ἐγκατεστημένος πάντοτε ἐγκατεστημένος ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς προτομῆς τῆς Παλλάδος, ἀκριβῶς ὑπεράνω τῆς θύρας τῆς αἰθούσης μου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔχουσιν ὅλην τὴν ὁμοίότητα τῶν ὀφθαλμῶν δαίμονος ὅστις πλάττει θνεῖρα. Καὶ τὸ φῶς τῆς λυχνίας μου, βέον ἐπ' αὐτοῦ ἐκτείνει τὴν σκιάν του ἐπὶ τοῦ δαπέδου· καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐκτὸς τοῦ κύκλου ἐκείνης τῆς σκιάς ἤτις ἐξαπλοῦται ἀσταθῆς ἐπὶ τοῦ δαπέδου, δὲν θὰ δυνηθῇ τοῦ λοιποῦ ν' ἀνεγερθῇ — **ΠΟΤΕ ΠΛΕΟΝ**».

ΤΕΛΟΣ

Ἀλεξάνδρεια — Γ. ΠΑΝ. ΡΟΜΠΟΤΗΣ

ΤΟ ΜΑΝΔΗΛΑΚΙ ΣΟΥ

~

Στὴν ἀγαπημένη μου Κ.....

Τὸ μανδηλάκι Σου ποῦ μοῦ κεντοῦσες χρυσά-σὰν ἔφρευγα, θυμᾶσαι φίλη. Καὶ σὰν μοῦ τῶδωσες : Μὴ μὲ ξεχάσης μὲ τὰ γλυκά Σου ποῦ μοῦδες χεῖλη. — Χρόνια εἶναι τώρα παρηγοριά μου !.. Τὸ γαλανό του σὰν βλέπω χρῶμα ποῦναι τῆς πίστες, σύμβολο, πάντα πῶς μὲ θυμᾶσαι μοῦ λείει ἀκόμα. — Κι' ἔχεις κεντήσει τὰ ὀνόματά μας συμπεπλεγμένα σὲ μιὰ γωνιά του. Ἔτσι ἡ καρδίε μας νᾶναι ἐνωμένες ἔτσι χρυσῇ μου μέχρι θανάτου ! — Νὰ ξέρης πόσα δάκρυα μοῦ φέρνει ! Πῶς μοῦ θυμίζει τὰ περασμένα !.. Μὰ εὐθὺς καὶ πάλι τὸ κούβω φίλη μαζὴ μὲ τ' ἄνθη Σου τ' ἀγαπημένα ! — Τ' ἄνθη ποῦ μοῦδινες θυμᾶσαι, τότες ; κρῖνα, τριαντάφυλλα, φουλία, τόσα ἄλλα. — Γιατὶ δὲν θέλω σ' αὐτὸ νὰ στάξῃ μικροῦ δακρύου μῆτε μιὰ στάλα !

Ἄδανα — ΜΑΡΙΑ Ε. ΖΑΜΠΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΑΜΟΝ

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΝΑΪΣΚΟΣ ΤΗΣ ΣΑΡΑΝΤΑΣΚΑΛΙΩΤΙΣΣΑΣ

Εὐχαριστῶς δημοσιεύομεν τὰ κατωτέρω ἀφορῶντα τὴν ὥραν καὶ φιλόμουσον νῆσον Σάμον ἐπισταλέντα ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ἐν Σάμῳ λογίου κ. Μεν. Ἀλεξάνδρου ὅστις μετ' ἐπιστάσις καὶ προσηκόντως πραγματοποιεῖται τὸ ἀξιόλογον θέμα του.

Ἐν τῇ νήσῳ Σάμῳ καὶ ἐπὶ τοῦ περιουμένου ὄρους Κερκετέως, μίαν ὥραν μακρὰν τῆς κωμοπόλεως Μαραθοκάμπου καὶ πρὸς τὴν ἀνατολικὴν καὶ κρημνώδη πλευρὰν τοῦ ὄρους τούτου, ὑπάρχει τὸ βαθύτατον σπήλαιον τῆς Παναγίας τῆς ἐπικαλουμένης **Σαραντασκαλιώτισσας**. Τὸ σπήλαιον τοῦτο ὀρθοῦμενον εἰς ὕψος 300 τοῦλάχιστον ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους παρουσιάζει μεγίστην δυσκολίαν κατὰ τὴν ἀνάβασιν καθ' ὅτι διὰ τὰ φθάση τις μέρους αὐτοῦ ἀπαιτεῖται νὰ διατρέξῃ ὁδὸν λίαν ἀνάντη, στενὴν καὶ κρημνώδη καὶ διασκέλιση 40 βαθμίδας κλίμακος στενωτάτης καὶ ἀνωφεροῦς προφυλαττομένης ὑπὸ μικροῦ παραπετάσματος· ἐὰν δὲ ὁ ὕδοιπóρος ἀπολέσῃ ἔστω καὶ ὀλίγον τὴν ἰσορροπίαν του θὰ καταπέσῃ ἐντὸς τοῦ χαίνοτος βαράθρου. Τὴν προσωνομίαν **Σαραντασκαλιώτισσα** ἔλαβεν ὁ ἐν αὐτῷ Ναῖσκος ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος ἐν ἣ ἵπάρχουσι *κελαξευμένα* τεσσαράκοντα τοιαῦτα, τὰς ὁποίας ἀφ' ὧν διατρέξῃ τις μετὰ κόπον μεγάλου καὶ ἀγωνίας συναντᾷ ὑπὴν παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς ὁποίας ὑπάρχει Ἐκκλησιδίου τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἑπεραγίας Θεοτόκου ἐπικληθείσης **Σαραντασκαλιώτισσας**. Ἡ ἐν λόγῳ ὀπῆ ἀστυλεῖ τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου καὶ ἔχει σχῆμα τόξου οὐτινος ἢ περιφέρεια μὲν ἀποτελεῖ τὸ ἄνω τοῦ σπηλαίου, ἢ δὲ χορδὴ τὴν βάσιν.

Τὸ Ἐκκλησιδίου ἀποφράττει τὴν ὀπῆν καὶ καθίστᾷ ταύτην δυσθέατον μακρόθεν· ὁ εἰσερχόμενος ἐντὸς τοῦ σπηλαίου καταλαμβάνεται προφανῶς ὑπὸ ῥίγους, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι εὐρίσκειται εἰς μέρος ἱερὸν καὶ ἔνθα κατέφυγον οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐν καιρῷ διωγῶν, ἑπαναστάσεως ἢ ἀνωμάτων περιστάσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἀλούει λεπτότατον ἤχον ὅστις προέρχεται ἐκ πιπτούσων σταγόνων ἐκ τῶν ῥαγμῶν τοῦ σπηλαίου πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀγιάσματος, συνε-

πεία τῶν ὁποίων ταράσσεται τὸ ὕδωρ καὶ παράγει ἐλαφρὰς κυμάνσεις μυστηριωδῶς ἠχούσας ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῷ σκότει τοῦ σπηλαίου ὡς ὑπάρξεις ὑπερφυσικάς.

Προχωρῶν κατόπιν μετὰ προσοχῆς, διότι ἡ βάσις εἶνε ὀλίγον κατωφερέης, συναντᾷ ῥαγμῆν εὐρυτάτην ἀριστερόθεν καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ὁποίας ὑπάρχει δεξιαμένη περιέχουσα τὸ ἀγίασμα ἐξ οὗ οἱ εἰσερχόμενοι πίνουσι ἐκ θρησκευτικῆς εὐλαβείας· ἡ ῥαγμὴ ἔχει βάθος ἄμετρον καὶ καταλαμβάνεται τις ὑπὸ δένους καὶ ἱλίγγου παρατηρῶν πρὸς τὰ κάτω. Ἐκ ταύτης ἐξέρχεται θερμὸς ἀήρ καὶ ὑπάρχει ἰδέα ὅτι συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς θαλάσσης πρὸς Δ. τῆς παραλίας τῆς Σάμου.

Τὸ Ἐκκλησιδίου τῆς **Σαραντασκαλιώτισσας** λέγεται ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ ἀγιάσαντος ἐν Ἀγίῳ Ὁρει καὶ ἱερῶν τῆς Μονῆς τῆς Ἀγίας Δαύρας. Οὗτος φεύγων τὸν διωγμὸν ἐκ τῆς πατρίδος τοῦ Τραπεζούντος μετὰ τῶν ὀπαδῶν του ἦλθεν ἐν Σάμῳ κατοικήσας ἐν τῷ ἐξοχικῷ Ναῶ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου· κατὰ τὰς ἀναβάσεις των δὲ ἐπὶ τοῦ Κερκετέως πρὸς εἰς τοὺς περὶ τῶν ἀσκητῶν τῶν μοναζόντων ἐπίς τὰ διάφορα σπήλαια, ἀνεκάλυψαν καὶ τὸ ῥηθὲν ἔνθα ἔκτισαν τὸν Ναῖσκον τοῦτον ὅστις ἐορτάζει τὴν 8 Σεπτεμβρίου ἡμέραν τῶν γενεθλίων τῆς Θεοτόκου. Δυστυχῶς ὁμως καὶ ἐνταῦθα ὁ ἕσιος Ἀθανάσιος δὲν ἔμεινεν ἀνενόχλητος, ἀλλὰ καταδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ἀγιώνυμον ὄρος τοῦ Ἄθω, ὅπου ἵδρυσεν τὴν Μονὴν τῆς Ἀγίας Δαίρας κατὰ τὸ ἔτος 963 ἢ 964. Ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ Ἐκκλησιδίου τοῦτο εἶνε ἀρχαιότατον, ἀριθμοῦν βίον 1000 περίπου ἔτων· διατηρεῖται ὁμως, διότι οἱ εὐσεβεῖς ἀπλοῖκοι κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως Μαραθοκάμπου κατὰ καιροὺς καὶ ὅταν ἢ ἀνάγκῃ ἐπιστῇ, δι' ἐράνων ἐπιφέρουσι τὰς ἀναγκαίας ἐπιδιορθώσεις. Ὑπάγεται δὲ εἰς Μετόχιον τοῦ Ἀγίου Γεωργίου κειμένον πρὸς Δ καὶ πλησίον τοῦ Μαραθοκάμπου, ὅπερ ἢ εὐσέβεια τῶν Σα-

μίων ἀφιερῶσατο μετὰ τῶν κτημάτων εἰς τὴν μεγάλην καὶ βασιλικὴν Μονὴν τῆς Πάτμου. Τὸ σπῆλαιον τοῦτο ἐπισκέπτονται συχνάκις εὐσεβεῖς προσκνηνῆται τῶν πέ-

ριξ δῆμων ἵνα θανατώσῃ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸ μυστηριώδες θρησκευτικὸν του μεγαλεῖον.

Σάμος — Μαραθόκαμπος

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΑΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΠΑΡΙΣΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΟΙ ἄΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΨΑΡΕΥΟΥΝ

Ἡ μεγάλη χαρὰ διὰ τοὺς ταπεινοὺς ἀνθρώπους πηγάζει ἀπὸ τὰς μικρὰς ἀπολαύσεις. Μερικοὶ ἄνθρωποι ἐδῶ στὸ Παρίσι νομίζουν διασκέδασι νὰ στέκουν μ' ἕνα καλάμι ἐπάνω σὲ μιὰ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα καὶ νὰ ψαρεύουν.

Ὁ ἄνθρωπος πού ψαρεύει εἶνε σοφὸς ἐξ ἔνστικτου, εὐχαριστεῖται εἰς τὸ βάσανο τοῦ πόθου πού δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ. Αὐτὴ ἡ φιλοσοφία φωλιάζει εἰς τὴν ψυχὴν του.

Κάθε Κυριακὴ πρωτὶ τόσοὶ ἄνθρωποι τοποθετοῦνται εἰς τὰς γεφύρας τοῦ Σηκουάνα, ὀπλισμένοι μὲ ἕνα καλάμι καὶ μὲ ὑπομονήν.

Μὲ μιὰν θανασιτὴν ἀδιαφορίαν περιφρονοῦν τὰς ἀπολαύσεις τοῦ Παρισιοῦ. Βυθίζουσι τὸ βλέμμα τους εἰς τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ φαίνονται εὐτυχεῖς.

Τὸ ψάρεμα εἶνε μία ἡδονὴ διὰ τὸν μισάνθρωπον, εἶνε ἕνας κόσμος διὰ τὸν γέροντα πού δὲν ἔχει οὔτε σπῆτι, οὔτε οἰκογένειαν.

Εἰς τὴν σκιὰν μιᾶς δενδροστόλιστης ὄχθης, μέσα εἰς τὴν πολυκοσμίαν καὶ τὴν ὄχλοβὴν τῆς Κυριακῆς, γεμᾶτος πόθος καὶ μανία, στέκει ὁ ἄνθρωπος πού ψαρεύει. Φαίνεται ἀναίσθητος εἰς τὴν γραφικὴν σκηνογραφίαν πού ἀπλώνεται μπροστά του, ἀδιάφορος εἰς τὴ μυριόφωνη συμφωνία πού ἀντηχεῖ τριγύρω του.

Χαίμενος ἀνάμεσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν ὁμοίων του, ζῆ σκυμμένος, βυθισμένος εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Τὸ δνεῖο του εὐρύσκειται εἰς τὴν ἄκρη τοῦ ψαρευτικοῦ του ἐργαλείου. Ἐλπίζει καὶ περιμένει. Ἀντικρῶζει τὴν αἰωνιότητα μὲ ἀδιαφορίαν καὶ μὲ γαλήνην. Περισσότερον ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ ψάρι πού θὰ πιάσῃ, παρὰ δι' ὅλον τὸν κόσμον.

Ὅταν κινεῖται τὸ καλάμι, μία συγκίνησι χαϊδεύει τὴν ψυχὴν του...

Ὅταν βλέπω αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ ἀνθρώπου ἐνθυμοῦμαι ἕνα μῦθον πού λέγει ὅτι ἕνας ἀνατολίτης ἡγεμὼν ἤθελε νὰ ἀποκτήσῃ τὸ πουκάμισο ἑνὸς εὐτυχισμένου ἀνθρώπου. Ἐπὶ τέλους εὐρέθηκαν τὸν εὐτυχισμένον ἄνθρωπον, ἦτον ἕνας ζητιάνος ἀλλὰ δὲν ἔχει πουκάμισο.

Ἄν εὐρίσκαν τὸν ἄνθρωπον πού ψαρεύει στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα, θὰ ἱκανοποιεῖτο ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἡγεμόνος ἐκείνου τῆς Ἀνατολῆς, διότι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε εὐτυχὴς καὶ ἔχει καὶ πουκάμισο...

Τὶ ἄλλο μπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσῃ κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ;

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΠΟΥΡΟΣ

ΣΤΟΝ ΠΟΘΟ ΜΟΥ...

Κόρη.-Γιατὶ λουλοῦδι μου νὰ γένης ἔς τὸ χῶμα ;
γιατὶ νὰ μὴ κνιτᾶς καὶ σὺ τὴ χαραγῆ ;
γιατὶ ἀφοῦ γλυκὰ ἔχεις χρώματ' ἀκόμα,
νὰ σκύβῃς πονεμένο χαμηλά στὴ γῆ !
Γιατὶ ἀφοῦ μπορεῖς τριγύρω νὰ σκορπίσῃς
νειότη, χαρὰ, δροσοῦλα κι' ὀμορφιά,
γιατὶ καὶ σὺ δὲν θέλεις νὰ στολίσῃς
τὴ πάναγνη κι' ἀθάλα παρθενιά ;

Δουλοῦδι.-Ἀθάλα κόρη μου πῶς θέλεις νὰ σηκώσω
τὸ κεφάλαι μου γιὰ δὲς με δὲν μπορῶ !
πῶς θέλεις τὰ φυλλάκια μου ν' ἀπλώσω,
ἀφοῦ περνώντας γέρι μ' ἔσπασε σκληρῶ ;

Κόρη.-Τὶ ἔφταιξες ἐσὺ μικρὸ μου λουλοῦδι
καὶ σ' ἔσπασαν, δὲν σ' ἄρψαν νὰ ζῆς ;
δὲν σ' ἄρψαν ἐκεῖ κοντὰ στὸ ποταμιάκι
τὰ θάλασσα στὴ Φύσι νὰ χαρῆς ;
Μὰ σ' ἐρωτῶ γιὰ κατὶ πού τὸ ἔξω,
γιὰ κατὶ πού τὸ νοιώθω κι' ἐγὼ βαθειά,
γιὰ κατὶ πού κι' ἐγὼ, μικρὸ μου, ὑποφέρω
καὶ μοῦχει βαθειὰ πληγώσει τὴ καρδιά !
Ἐλα λοιπὸν λουλοῦδι μου ἄς σμίξουν :

δύο πόνοι : ἡ δική μου κι' ἡ δική σου
[ἡ καρδιά,

τὰ φρεῖδια τοῦ θανάτου σάν μᾶς σφιξοῦν
καὶ γύρωμε τὰ δυὸ στὸ χῶμα ἀπαλά.

Σμύρνη Μάιος 1912

ΣΤΑΣΑ ΚΑΡΑ-ΙΩΣ ΚΑΚΗ

ΤΟ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΝ

Γενική ἄποψις τοῦ Ρωμαϊκοῦ Ἀμφιθεάτρον μετὰ τῆς εἰσόδου.

ΤΟ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΝ

ΤΑ ΕΝ ΑΥΤῷ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΚΑΡΠΟΣ-ΠΑΠΥΛΟΣ-ΑΓΑΘΟΔΩΡΟΣ-ΑΓΑΘΟΝΙΚΗ. ΑΤΤΑΛΟΣ Ο ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΣ

Τῶ ἐν Κυδωνίαις ἀξ. φίλῳ κ. Στελ. Εγγλεξοπούλῳ.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος θέλουσι ἀναγνωσθῆ τὰ κατωτέρω ἄτινα ὁ ἐν Περγάμῳ γνωστός λόγιος κ. Γ. Χονδρονίκης ἐφιλοπόνησε διὰ τὸν «Αἰολικὸν Ἄστέρα».

Εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς πόλεως μας ὀπισθεν ἑνὸς μεγάλου Τουρκικοῦ νεκροταφείου «κ'ιτᾶ—μεζᾶ» ὀνόματι καὶ ἐπὶ τινος ὄψακος, ὁ ὁποῖος ἐκβάλλει εἰς τὸν Σελινοῦντα ποταμόν, σκίζονται ἀρεκτὰ καὶ κολοσσισαῖα ἐρείπια ὁμοεικῆς ἐποχῆς, τὰ ὁποῖα εἶνε λείψανα τοῦ Ἀμφιθεάτρον ὑπὸ τὴν κονίστραν τοῦ ὁποίου εὐρίσκειται ἡ κοίτη τοῦ ὄψακος.

Τὸ ὅτι τὰ λείψανα ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὸ Ἀμφιθεάτρον ἀποδεικνύουσιν, ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ἡ **κονίστρα**, αἱ ἐκτὸς αὐτῆς διὰ θεωρικίου διατηρούμεναι ἐν μέρει ἔδραι, ὁ χῶρος τῶν θεωρείων, αἱ σωζόμεναι εἰσέτι **κρύπτται** τῶν θηρίων καὶ ἐν γένει ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ.

Τὸ μέγεθος τοῦ κτιρίου τούτου, τὸ ἀνεγερθὲν δι' ὑπερόγκου δαπάνης, 52X37 γ. μ. καὶ τὰ ἤδη σωζόμενα ὀλίγα σχετικὰ λείψανα, διὰ τὸ ὕψος αὐτῶν, τὰς ἀψίδας, τὰ σωζόμενα θολωτὰ τεῖχη τῶν θεωρείων, τὰς μεγάλας διαστάσεις καὶ τοὺς ὀγκώδεις λίθους ἐμποιοῦσι σοβαρὰν αἴσθησιν παντὶ ἐπισκέπτῃ.

Ἐκτίσθη δὲ κατὰ τὸν τρίτον μ. Χρ. αἰῶνα ἕως ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Αυτοκράτορος Καρακάλλου, τοῦ ὁποίου καὶ ναὸς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως σώζεται.

Τὸ Ἀμφιθεάτρον τοῦτο δὲν ἦτο μόνον προωρισμένον διὰ θεάματα μονομάχων καὶ ὑπὸ θηρίων ἀγρίων σπαρασσομένων δούλων, ἀλλ' ἐχρησίμευε καὶ διὰ τοὺς ὁμολογητὰς Χριστιανοὺς ἰδίως πολὺν περισσότερο ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου.

Διὰ τοὺς πολλοὺς ἐν αὐτῷ μαρτυρικοὺς θανάτους Χριστιανῶν, τὸ Ἀμφιθεάτρον τοῦτο εἶνε, ὡς γράφει ὁ Χριστιανοδίφης κ. Γ. Δαμπάκης,

ΤΗΣ ΠΕΡΓΑΜΟΥ

Τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ Ἀμφιθέατρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίζοντο ἐδώλια.

ὅ,τι τὸ Στάδιον τῆς Σμύρνης καὶ τὸ Κολοσσαῖον τῆς Ρώμης.

Δι' ἡμᾶς ἤδη τὸ Ἀμφιθέατρον τοῦτο θεωρεῖται ἱερώτατον ἕνεκα τοῦ ἀφθόνου χυθέντος ἀθώου χριστιανικοῦ αἵματος εἴτε διὰ τῆς θηριομαχίας, εἴτε ἄλλως πως.

Ἐπ' αὐτοῦ ἤδη βασιλεύει, ἐκτὸς μιᾶς ἀορίστου ἀγριότητος, μία νεκρική σιγή ἢ ὁποία ἀναμνησθεῖ ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀταραξίαν τῶν μαρτύρων. ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν θηριωδίαν καὶ σκληρότητα μεθ' ὧν ἐγένοντο τὰ μαρτύρια αὐτὰ ὑπὸ τῶν τότε εἰδωλολατρῶν Περγαμηνῶν.

*
* *

Τοιοῦτον ἐν ὀλίγοις τὸ Ἀμφιθέατρον τῆς πόλεως μας καὶ ἤδη ἄς ἐλθωμεν εἰς τὴν περιγραφὴν ὀλιγίστων μαρτύρων μετὰ πολλῶν ἄλλων τῶν ὁποίων δυστυχῶς ἀγνοοῦμεν καὶ ὀνόματα καὶ λεπτομερείας.

*
* *

Ὅτε ἔλαβε τὴν βασιλείαν τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ὁ δυσσεβὴς καὶ φοβερός ἐχθρὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ Δέκιος, ἀνθρῶπος ὠμὸς καὶ ἄσπλαγχνος, εὐφραϊνόμενος εἰς φόνους χριστιανῶν, ἔχων πολλὴν ζέσιν εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ

μῖσος φοβερόν κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ, δὲν ἐφρόντιζε τόσον νὰ πολεμῇ τοὺς ἀπειλοῦντας αὐτὸν διαφόρους ἐχθρούς, ὅσον τοὺς χριστιανούς καὶ τοῦτο διὰ τὴν φιλοδοξίαν καὶ εὐκλειάν του ἵνα συγκρατῆται εἰς τὸν θρόνον.

Διὰ τὰ διάφορα αὐτοῦ φοβερὰ καὶ ἀπερίγραπτα κολαστήρια κατὰ τῶν χριστιανῶν κατέστη τὸ φόβητρον αὐτῶν καὶ ἄλλοι μὲν μὴ ὑπόφροντες ταῦτα ὑπέκυπτον εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀγρίου Δεκίου, ἄλλοι δὲ (οἱ πλείονες τῶν χριστιανῶν) ὑπέφερον καὶ ὑπέμενον ἀνδρείως μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτῶν ὅλα τὰ φοικτὰ κολαστήρια χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς θρησκείας αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν ὑπομενάντων τὰ φοικτὰ ταῦτα κολαστήρια τοῦ Δεκίου, ἦσαν καὶ ὁ Πάρπος Ἐπίσκοπος μετὰ τοῦ διακόνου του Παπύλου, τοῦ ὑπηρετοῦ αὐτῶν Ἀγαθοδώρου καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Παπύλου Ἀγαθονίκης.

Οὗτοι κατήγοντο ἐκ Θεατείρων (Ἀξάριον)—κατ' ἄλλους δὲ ἐκ Περγάμου—καὶ κατὰ μὲν τὸν Συναξαριστὴν ὁ Κάρπος ἦτο Ἐπίσκοπος Περγάμου, κατ' ἄλλους δὲ Θεατείρων.

Μόνον ἡ καταγωγὴ τοῦ Ἀγαθοδώρου μᾶς εἶνε ἄγνωστος. Πολὺ πιθανὸν ὅμως νὰ κατήγε-

το ἢ ἐκ Περγάμου, ἢ ἐκ Θυατείρων, ἢ ἐκ Σάρδεων.

Οὗτοι ἤκμασαν ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Δεκίου καὶ τοῦ ὑπάτου τῆς Ἀσίας Οὐαλεριανοῦ ὅτε καὶ ὑπέστησαν τὸν μαρτυρικὸν θάνατον κατόπιν πολλῶν βασάνων.

Πρῶτον ἐδικασθήσαν εἰς Θυάτειρα, ἀφοῦ πρῶτον καὶ ἐνώπιον πάσης τῆς συνελεύσεως ὁμολόγησαν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀρνηθέντες δὲ νὰ ἀσπασθῶσι τὴν εἰδωλολατρείαν κατεδικάσθησαν ὅπως προσδεθῶσιν ἐνώπιον ἵππων ἄρματος καὶ οὕτω συρόμενοι μεταβῶσιν εἰς Σάρδεις. Φθάσαντες ἐκεῖ, ἀφοῦ καθ' ὁδὸν ὑπέστησαν πολλὰ βάσανα, ἐκρεμιάσθησαν. Ἐκ τούτων ὁ Ἀγαθόδωρος «θείου Ἀγγέλου ἐνισχύσαντος καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας ὁράβοις τύπτεται σφοδρῶς καὶ οὕτω τυπτόμενος τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο». Οἱ δὲ Κάρπος, Πάπυλος καὶ Ἀγαθονίκη «πίστεως ὄπλου καθωπλισμένοι» μὴ ὑποστάντες οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἐκ τῶν βασανιστηρίων τούτων «ἐξ οὗ νεκροὶ ἐγένοντο οἱ ἐχθροὶ ἐν τῇ καρτερίᾳ καὶ σταθερᾷ γενναϊότητι τῶν μαρτύρων τούτων» ἐδικασθήσαν ἐκ δευτέρου εἰς Σάρδεις καὶ κατεδικάσθησαν ὅπως περὶ μεταβῶσιν εἰς Πέργαμον.

Φθάσαντες εἰς Πέργαμον κατόπιν τούτων ἡμερῶν ὁδοπορίας καὶ μετὰ ποικίλων βασάνων, παρουσιάσθησαν πρὸ τοῦ Ὑπάτου ὅπου ἀνακριθέντες κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον κατόπιν διαπρεπῶν καὶ εὐθαρσῶν ὁμολογιῶν καὶ δεήσεων πρὸς τὸν Ὑψιστον ἐν τῷ Ἀμφιθεάτρῳ τῆς πόλεως μας. Περὶ τοῦ μαρτυρίου αὐτῶν σώζεται ἐν τῇ Ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων χειρόγραφον, ἐν τῷ ὁποίῳ γράφονται τὰ τῆς δίκης καὶ καταδίκης αὐτῶν. (Ἰδ. οἱ 7 Ἀστέρες τῆς Ἀποκαλύψεως, Γ. Λαμπάκη σελ. 256). Ἡ μνήμη αὐτῶν τελεῖται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τῇ 13 8)βρίου.

Ὡς καὶ ἀνωτέρω ἀναφέρομεν, ἐν τῷ Ἀμφιθεάτρῳ τούτῳ τῆς πόλεως μας πολλοὶ ὑπέστησαν τὸν μαρτυρικὸν θάνατον γενόμενοι οὕτω βολὰ τῶν θηρίων. Δυστυχῶς ὅμως ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω μαρτύρων δὲν γνωρίζομεν ἄλλους ὀνομαστί ἐκτὸς ἐνὸς μόνου τοῦ Ἀττάλου τοῦ Περγαμηνοῦ (Ἰδ. Οἱ 7 Ἀστέρες τῆς Ἀποκαλύψεως Γ. Λαμπάκη, σελ. 258) ὅστις ἐληνεῖτο ὡς «σύλος καὶ ἐδραΐωμα» τῶν ἐνιαυθῶν Χριστιανῶν.

Κατὰ ποίαν ὅμως ἐποχὴν ἀκριβῶς ὑπέστη τὸν μαρτυρικὸν τοῦ θάνατον μᾶς εἶνε ἄγνωστον καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἐορτάζεται ἐν τῇ πόλει μας.

Πέργαμος — ΓΕΩΡΓ. Κ. ΧΟΝΔΡΟΝΙΚΗΣ

Η ΕΒΔΟΜΗΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΣΤΩΝ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΗΜΕΡΑ. Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ.

Η ΣΤΡΑΤ. ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Λαμπρὰ ὑπὸ πᾶσαν ἐπισημὴν ἐπὶ ἤρξεν ἡ δευτέρα ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ἡ ὡραιότερα τῆς ὅλης ἐβδομάδος, ἡ ὁποία καὶ εἰς τοὺς Ἀθηναίους καὶ εἰς τοὺς ξένους, ὅσοι ἠτύχησαν νὰ πριστώσιν εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς αὐτὰς ἐορτάς, θὰ μείνη ἀληθινῶς. Ποτὲ ἀναμφιβόλως δὲν ἐπανηγυρίσθη μὲ τόσην αἴγλην ἡ ἔθνη ἐορτή. Ἀπὸ τῆς 9 πρωϊνῆς ὥρας χιλιάδες λαοῦ κατέκλυζον τὰς μεγάλας ἀστροφίας τῆς πόλεως, τὴν ὁδὸν Σταδίου, τὴν πλατείαν τῶν ἀνακτόρων, τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος, τὴν ὁδὸν Ἐρμοῦ καὶ τῆς Μητροπόλεως. Ὅλη ἡ φρουρὰ τῶν Ἀθηνῶν εἶχε παραταχθῆ ἀπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ μέχρι τῶν Ἀνακτόρων. Τὸ θέαμα ἦτο πρωτοφανές. Παντοῦ τάξις καὶ εὐκοσμία. Τίποτε ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἀταξίαν καὶ *πενιχρότητα*. Ὅλα ἐφαίνοντο μεγαλοπρεπῆ, λαμπρὰ, ὑπερήφανα. Ὅλα ὡς διὰ μαγείας μετεβλήθησαν ὑπὸ τὴν στιβαρὰν χεῖρα τοῦ Βενιζέλου. Καὶ δι' αὐτὸ τὸν ἐλάτρευσε ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὅσον οὐδένα οὐδέποτε πολιτικόν. Διότι ἐκπροσωπεῖ τὴν ἐνσάρκωσιν τῶν ἐλπίδων του, τῆς δυνάμεως, τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος. Αὐτὸς ἐκαθάρισε τὸν ἀπέραντον σταῦλον τοῦ Ἀδύγειου. Αὐτὸς μετεβάπτισε τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν εἰς λουτρὸν παλιγγενεσίας. Εἶνε ὁ σωτὴρ καὶ ὁ λυτρωτὴς του. Εἶνε ὁ ποθητὸς Μεσσίας.

Τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἐπαρουσίασεν εἰς τὰ ὄματα τῶν ξένων, ὅσοι ἦλθον εἰς τὸ προσκύνημα τῆς Ἀκροπόλεως, ὅτι καλὸν εἰς *δύναμιν ἐθνικὴν* εἶχε νὰ δεῖξῃ ἡ πατρίς του. Ἡ στρατιωτικὴ ἐπιθεώρησις ἀφῆκεν ἀνεξάλειπτους ἐντυπώσεις.

Ἡ δοξολογία ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ ἐορτῇ οὐδέποτε συνεκέντρωσε τόσον κόσμον, ὅσον κατὰ τὴν θανμασίαν ἐκείνην ἡμέραν. Ὁλιθθεν τῆς πικνοτάτης γραμμῆς τοῦ στρατοῦ ἴστατο ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων ἀμέτροτον πλήθος. Αἱ ἄμαξι ββαίνον εἰς διπλὴν ἀτελεύτητον γραμμὴν ἐκατέρωθεν. Οἱ ἐξῶσται καὶ τὰ παράθυρα ἔστενον ὑπὸ τὸ βάρος τῶν Κυριῶν μάλιστα καὶ τῶν δεσποινίδων. Εἰς τὰς 10 ἀκριβῶς ἐπεφάνη κατερχομένη τὴν ὁδὸν Ἐρμοῦ ἡ ἄμαξα τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τῶν ἄλλων ὑπουργῶν. Εἰς τὰς 10 καὶ 5 αἱ σάλπιγγες δίδουν τὸ σύνθημα, ἡ στρατιωτικὴ παιανίζει τὸν βασιλικὸν ὕμνον. Προηγεῖται ἡ ἵπτικὸς, καὶ ἔπονται αἱ ἀνακτορικαὶ ἄμαξι. Μετ' ὀλίγον ἐπιφαίνεται ἡ βασιλικὴ συνοδεία. Ὁ βασιλεὺς, φέρων στολὴν στρατηγοῦ μὲ τὸν μεγαλόσταυρον, ἡ βασίλισσα καὶ ἡ Μ. Δούκισσα Μαρία εἰς τὴν

πρώτην ἄμαξαν ὁ Διάδοχος ἢ πριγκίπισσα Σοφία καὶ ἡ θυγάτηρ των εἰς τὴν δευτέραν. Χειροκροτήματα ἀτελεύτητα ὑποδέχονται τοὺς Βασιλεῖς καὶ ζῶηραὶ ἐπευφημίαι κατοχομένοις. Εἰς τὴν πλατείαν τῆς Μητροπόλεως ὁ στρατὸς παρουσιάζει ὄπλα. Ὁ Μητροπολίτης καὶ τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ὑποδέχονται εἰς τὰ προπύλαια τοῦ Ναοῦ τοὺς Βασιλεῖς.

Κατὰχρυσος ὁ Νυὸς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Τὶ κοσμικὸν μεγαλεῖον! Οἱ πρόσβεις τῶν ξένων Κρατῶν, οἱ στρατιωτικοὶ ἀκόλουθοι, καὶ οἱ ἐν τέλει μὲ τὰς ἐπίσημους στολὰς των ἐστάθησαν εἰς γραμμὴν ἐναντι τοῦ βασιλικοῦ θρόνου, ἀποβλέποντες πρὸς τοὺς Βασιλεῖς. Τινὲς τῶν ἐφημερίδων ἔφρασαν τὸν τρόπον τοῦτον τῆς στάσεως καὶ εὐλόγως ὅλοι ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τοὺς Βασιλεῖς, ἐν ᾧ ὤφειλον νὰ ἀποβλέπωσι πρὸς τὸ Ἱερόν Βῆμα, «ὄχι πρὸς τοὺς Βασιλεῖς τοῦ κόσμου, ἀλλὰ πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν,» ὅπως ἔγραψαν. Ἀκίνητος ὡς ἀγάλμα ἐστάθη ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν καθ' ὅλην τὴν διαρκείαν τῆς δοξολογίας ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, ἐλαφρῶς ἐπερείδων τὴν ἀριστερὰν εἰς τὸ ξίφος του, καὶ δι' αὐτὸ ἐφαίνετο μεγαλοπρεπέστατος. Ἡ Βασίλισσα Ὀλγα μὲ ὀλίγον ἐστάθη, κεντημένη μὲ ἀστέρας, διαρκῶς ἐποίει τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. Ὁπισθεν ὁ διάδοχος καὶ ἡ πριγκίπισσα Σοφία ἀκίνητος, ἔπειτα ἡ Μ. Δούκισσα Μαρία καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Διαδόχου. Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἐτάχθη μεταξὺ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου καὶ τοῦ δεσποτικοῦ. Πρὸς τὰ ἔμπροσθ ὁ Βενιζέλος εὐθιγενής. Ἡ δοξολογία ἐψάλη ὑπὸ τοῦ δεξιῦ χοροῦ κατανυκτικῶτα. Ἐμνημονεύθησαν τοῖς ἔπὸ τοῦ Διακόπου τὰ ὀνόματα τῶν Βασιλέων καὶ τῶν Πριγκίπων καὶ ὁ Μητροπολίτης ἐδεῖξθη ὑπὲρ τῶν μακαρίων ψυχῶν τῶν ἀγωνισαμένων ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, παντὸς τοῦ παλατίου καὶ τοῦ στρατοῦ.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ὁ Βασιλεὺς τεῖνον τὸν βραχίονα εἰς τὴν Βασίλισσαν κατῆλθε τὰς βαθμίδας καὶ ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἐξόδου. Ἐξῶ ὁ στρατὸς παρουσιάζει ὄπλα. Ἡ ἀναχώρησις ἀρχεται. Ἀτελεύτητος σειρὰ ἄμαξῶν. Οἱ βασιλεῖς καὶ ὁ Βενιζέλος ἀνευφημοῦνται ζῶηρότατα εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού. Ὁλος ὁ κόσμος τῶρα διευθύνεται πρὸς τὸν κῆπον τοῦ Ζαλλεῖου. Ἐκεῖ, κατὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βύρωνος, παρατηρεῖται μεγίστη συρραφή, διότι ἐκεῖθεν ἐνόμιζον ὅτι ὁ Βασιλεὺς θὰ ἐπεθεώρει στρατὸν παρελαύνοντα. Ἀπὸ τῆς πλατείας τῶν ἀνακτόρων ὅλη ἡ λεωφόρος Ἀμαλίας μέχρι τῶν στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ πέραν μέχρι τοῦ Σταδίου καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ πλήθους. Ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις μόλις κατορθώνει νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν τάξιν πρὸ τῆς εισόδου τοῦ Ζαλλεῖου, ὅπου ἐστάθη τὸ αὐτοκίνητον τῆς Βασίλισσης. Ἐκεῖ συνεκεντρώθησαν οἱ ἐπίσημοι, τὸ διπλωματικὸν σῶμα καὶ τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον, καὶ ὁ στρατηγὸς Ἐντοῦ μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του. Μετ' ὀλίγον ἐπιφαίνονται ἔφιπτοι ἀπὸ τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας ὁ Βασιλεὺς καὶ

ὁ Διάδοχος μετὰ τῶν ὑπασπιστῶν των. Τὸ πλήθος ἔκοπῃ εἰς παταγώδη χειροκροτήματα καὶ ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας. Προχωροῦν ὑπερηφάνως χαιρετῶντες στρατιωτικῶς καὶ τάσσονται πρὸ τοῦ ἐπιτελείου τοῦ Ἐντοῦ. Ὁ στρατηγὸς χαιρετίζει στρατιωτικῶς τὸν Βασιλέα διὰ τοῦ ξίφους του ζητεῖ τὴν ἄδειαν ὅπως παρελάσῃ πρὸ τῆς Α. Μ. ὁ ὑπὸ τὰς διαταγὰς του στρατός, καὶ ἀπέχεται καλῶν. Μετ' ὀλίγον φεύγει πρὸς τὴν λεωφόρον Ἀμαλίας ἐν καλπασιῶ καὶ ὁ Διάδοχος, προκαλῶν ἀτελευτήτους ζητωκραυγὰς.

(Ἐπειτα Συνέχεια)

.....Μ' ἘΜΑΡΑΝΕΝ Ο ΠΟΝΟΣ

Μέσα σὲ κῆπο π' ἀνθίζαν
χίλιο λογίων λουλούδια,
ἐκεῖ π' ἀκοῦς ἀηδονιῶν
γλυκόλαλα τραγούδια,
κεῖ ποῦ φιλοῦνται τροπαλὰ
λουλοῦδι κι' ἀεράκι,
κεῖ ποῦ σφυρίζει τρέχοντα;
τρελόγαρο ἑνάκι,
μέσ' τὰ παλάτια τῆς Ζωῆς,
τοῦ Ἥλιου τ' ἀριοκλήσι...
Λουλοῦδι ἐμαράθηκε
τὸ δόλιο, πρὶν ἀνθίσῃ!
Τοῦπα: «Γιατὶ σὰν ὄρφανὸ
εἶσαι στὴ γῆ σκυμμένο;
Ὁ χρόνος μὴ σ' ἐμάρανεν;
Γιατὶ ἴσαι γλωμιασμένο;»
Μοῦπε σιγὰ μὲ στεναγμὸ
ποῦ νὰ τ' ἀκούσω μόνος.
«Ὁ χρόνος δὲν μ' ἐμάρανε
μὲ μάρανεν ὁ πόνος...
Ἠγάπησα...» δὲν πρόφταξε
τὴ φράσι του νὰ πῇ
καὶ ὁ καῦμός τὸ γκρέμισε,
ξεψύχησε στὴ γῆ.

Τὸ ἄμοιρο! στοχάστηκα
τὴ ἄδοξα π' ἐχάθη,
μὰ κι' ἡ δική μου ἢ καρδιά
τὴν ἴδια τύχη θάχῃ!

Σμόγνη — ΕΥΡ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

HENRI COUPIN

ΤΑ ΖΩΑ

ΕΧΟΥΣΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Δὲν ἐπιχειρῶ νὰ σᾶς περιγράψω τὴν θλίψίν μου, τὴν μαντεύετε. Ἐλαβον μελαγχολικὸς τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν οἰκίαν, ἵνα δώσω διαταγὰς νὰ ἐλθῶσι νὰ τὸν ἀποσύρῳσιν ἐκεῖθεν. Δὲν εἶχον διαύσει ἐν χιλιόμετρον, ὅτε ἤκουσα ζῶν τι νὰ τρέξη δρομαίως ὀπισθὲν μου· ἐστράφην καὶ εἶδον τὸν γενναῖόν μου Faust τρέχοντα πάσαις δυνάμεσιν ἐπὶ τὰ βήματά μου. Ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὰς πύλας τοῦ

Ἄδου καὶ τὸ μικρὸν του κυνικὸν πνεῦμα, ἡ σκοτεινὴ του διάνοια λεπτυνθεῖσα πλησίον τῶν ἀνθρώπων, ἰκανὴ ἴσως νὰ αἰσθανθῆ χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ, τῷ ἀπεκάλυψε πιθανῶς ὅτι εἶχε διατρέξει σοβαρὸν κίνδυνον. Διετήρησε τὴν ἀνάμνησιν τούτου καὶ ἐσχέφθη φαίνεται ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνδῆξῃ μόνος εἰς παρομοίας ἀσ κρίσεις καὶ ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ἵνα ἀποφύγῃ ἕνα κίνδυνον τοῦ ὁποίου εἶχεν ἦδη συνείδησιν, ἀνοίερας τινὸς βοήθειας, τῆς βοήθειας τοῦ κυρίου του· ὅστις διὰ τὸν κύνα θὰ εἶναι ἴσως εἰδὸς τι παντοδυνάμου Θεότητος. Μετὰ τινὰς μῆνας εἶχον ἐπανέλθει ἐκ τῆς ἐξόχης εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει οἰκίαν μας ὅπου ἡ πειθαρχία τῶν κυνῶν εἶνε αὐστηροτέρα καὶ πολυπλοκωτέρα

ἢ ἐν τῇ ἐλευθέρῳ ζωῇ τῶν ἀγρῶν. Οὕτως, εἶνε ἀπιγορευμένον εἰς αὐτοὺς νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν οἰκίαν ἄνευ ἀδείας καὶ ὑπὸ οἰανδήποτε πρόσφασιν νὰ περιπατῶσιν εἰς ἄλλο μέρος τῆς οἰκίας ἐξαιρέσει τῶν διαδρομῶν καὶ τοῦ μαγειρείου· ταχῶς δὲ ἐκαθάρινουσι ταύτην τὴν ὑποχρέωσιν καὶ συμμορφοῦνται πρὸς αὐτὴν ἄνευ δυσκολίας. Λοιπὸν ἡμέραν νὰ ἐργαζόμενος ἐν τῷ γραφεῖῳ μου ἤκουσα νὰ ξέσωσιν ἰσχυρῶς διὰ τῶν ὀνύχων τὴν θύραν, ἠνοιξα ἔτοιμος νὰ ἐπιπλήξω, νὰ τιμωρήσω μάλιστα αὐστηρῶς, ἀλλὰ ἡ αὐστηρότης μου ἐξητιμίσθη πρὸ τοῦ βλέμματος τοῦ πτωχοῦ μου Faust. Ἐνόησα ὅτι ἤρχετο νὰ μοὶ ἀναγγεῖλῃ τι ἀσύνηδες, σοβαρὸν ἴσως, καὶ ὅτι δὲν διέπραξε μίαν τοιαύτην παράβασιν εἰμὴ πιεζόμενος ὑπὸ ἰσχυρᾶς ἀνάγκης, δὲν ἐφαίνετο ἐπιρχαρῆς, δὲν ἐκίνει τὴν σφῶν, τὸ βλέμμα του ἐξέφραζε δὲν ἠξέυρω ποίαν μυστηριώδη ἀγωνίαν, τῆς ὁποίας δὲν ἠδύναμην νὰ μαντεύσω τὴν αἰτίαν, ἐβλεπον τὸν κύνα μου καὶ ἐκεῖνος ἐμὲ μὲ ἐν

αἴσθημα ἀνεκφράστου ἀνησυχίας. Τοῦτο διήρκεσεν ὀλίγα δευτερόλεπτα, ἔπειτα ὁ καλὸς μου κύων ἐπεσεν ὑπτίως καταλήφθεις ὑπὸ μιάς κρίσεως ὁμοίας πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποστῆ ἄλλοτε. Προφανῶς εἶχε προαισθανθῆ τὴν προσβολὴν καὶ ἐνεθυμήθῃ τὸν σοβαρὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον εἶχε διατρέξει ποτε καὶ ἤλθε νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν μου.

Δὲν ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν ἄλλης παρατηρήσεως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κυνός, διότι ἀφοῦ συνήλθε καὶ ἐκ τῆς προσβολῆς ταύτης, ἔζησε πολλὰ ἀκόμη ἔτη χωρὶς νὰ ὑποστῆ νέαν κρίσιν. Ἀλλὰ ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσω ἐπὶ ἄλλου τινὸς κυνός, περίπου κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, τὸ αἰσθημα ἐκείνο τὸ τόσο δύσκολον νὰ ἀναλυθῆ ἢ καὶ νὰ ὀρισθῆ, τὸ αἰσθημα τῆς προγνώσεως τοῦ θανάτου μεμιγμένον μετὰ τοῦ φόβου, τῆς ἰδέας ὅτι ὁ κύριος, παντοδύναμος, δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἐπιτροχὴν τινα ἐπὶ ἐκεῖνον τὸ ὁποῖον προαισθάνεται, μετὰ τῆς ἐλπίδος ἴσως ὅτι οὕτως θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ ἀποτρέψῃ.

Ὁ Tom ἦτο γέρον, πολλὸν γέρον, ἐν ἀπομαχίᾳ καὶ ἀνέσει διανύων τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Ποδαλγῶν, σχεδὸν παράλυτος, μετὰ

κόπου ἐσύρετο ἀπὸ τοῦ οἰκίσκου του εἰς τὸ μαγειρεῖον, συχνάκις δέ, ὅτε ὁ καιρὸς ἦτο καλός, ἐξηπλοῦτο εἰς ἠλιόλουστον τινα γωνίαν ἐπὶ παλαιοῦ τάπητος καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους ὠνειροπόλοι ἡμέρας ὀλοκλήρους, — διατὶ ὄχι; — τοὺς ὠραίους καιροὺς τῶν τρελλῶν του κυνηγιῶν καὶ τῶν μαχῶν του! ἔμεινεν ἐκεῖ ἐφ' ὅσον ἤθελε καὶ δὲν ἀπεσύρετο πρὸς ὕπνον εἰμὴ ὅτε τῷ ἤρρασκεν. Ἐνίστε, ὅτε ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ θερμὸς, παρέμεινεν ἐκεῖ καὶ πέραν τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Μίαν ἐσπέραν, ἐνῷ ὄλη ἡ οἰκογένειά μου εἶχε συγκεντρωθῆ εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς ὁποίας ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ, εἶδομεν αἴφνης νὰ ἐμφανισθῆ ὁ Tom εἰς τὴν θύραν· μᾶς εἶδε καὶ ἐδίστασε νὰ προχωρήσῃ γνωρίζων καὶ σεβόμενος τὴν ἀπαγόρευσιν. Τὸ βλέμμα του ἦτο σοβαρὸν καὶ ἐπίσημον, θὰ ἔλεγε τίς ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του ὠμίλουν, ἀλλὰ τί ἤθελον νὰ εἰπωσι; Τέλος ἔκαμεν ἐν βῆμα πάντοτε δισταζῶν οὐδεὶς διεμστρογῆθῃ ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ μέσου τῆς αἰθούσης

Πίστις

ἀγρότης

κινῶν ἡσύχως τὴν οὐρὰν, ἵνα ἐκδηλώσῃ ἀναμφιβόλως ὅτι ἤρχετο ὡς φίλος παρὰ τὸ τόσον παραδόξως σοβαρὸν ὕφος του· ἔπειτα ἐπλησίασεν εἰς ἐμέ· ἔθεσε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν γονάτων μου· τὸν ἐθώπευσα· ἀφῆκεν ἐμέ και μετέβη εἰς ἄλλο πρόσωπον και διαδοχικῶς εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα ὅσα εὐρίσκοντο ἐντὸς τῆς αἰθούσης· ἐδέχθη μίαν θωπείαν ἐξ ἐνὸς ἐκάστου, ἔπειτα ἐξῆλθεν ἀφήσας πάντας ἡμᾶς ἐκπεληγημένους και συγκεκινημένους μάλιστα ἐκ τῆς παραδόξου αὐτῆς ἐπισκέψεως. Ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἀχυρο-

στρωμνὴν του. Μετὰ δύο λεπτὰ περίπου ἤκουσα νὰ ἐκβάλλῃ γογγυσμὸν και μετέβην νὰ ἴδω· ἦτο νεκρός!

Μειδιάσατε ἂν θέλετε ἢ ὑψώσατε τοὺς ὤμους, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ μὴ πιστεύω ὅτι ὁ πτωχός μου Τομ προαισθανόμενος τὸν θάνατον δὲν ἤλθε νὰ μᾶς ζητήσῃ προστασίαν και νὰ μᾶς ἀποχαιρετίσῃ.

(Ἔπειτα συνέχεια.)

Πάτρι — Γ. Α. ΜΕΓΑΣ δ. μ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΑ ΑΥΓΑ

Οἱ δύο μόνον μάρτυρες τοὺς ὁποίους ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ ὁ Τζῶν Κράβ ἦσαν δύο ὑπηρέται μαγειρείου, 15—17 ἐτῶν, ἔχοντες τὰ ἔξοχα ὀνόματα Γκουγκούς και Τατάβ. Ἦτο ζευγὸς ἀρχαίων και ἀχωρίστων φίλων, οὐδέποτε ἄφηνεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον και ἔκαμνον μαζί τὰς νεανικὰς των παρεκτροπὰς, ἀλλὰ πάντοτε ὁ Τατάβ ὠμίλει. Ὁ Γκουγκούς εὐρίσκετο παρὼν διὰ νὰ ἐπικυροῖ.

Παρουσιάσθησαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου μὲ βλοῦζαν και ἐμπροσθέλλαν λευκάς.

— Πλησιάσατε, φίλοι μου, λέγει ὁ Πρόεδρος και μὴ φοβεῖσθε.

— ὦ, δὲν φοβούμεθα, κύριε Πρόεδρε, δὲν φοβούμεθα, λέγει ὁ Τατάβ, ἔχετε πολὺ τὸ ὕφος τιμίου ἀνθρώπου, δὲν εἶν' ἀλήθεια Γκουγκούς;

— Βεβαίως! ἀληθινά, Τατάβ.

— Ἐνθυμείσθε, ἐξηκολούθησεν ὁ Πρόεδρος, τὴν ἡμέραν, ὅπου ὁ κύριος Τζῶν Κράβ, παρὼν ἐνταῦθα, ἔφαγε δύο βραστά ἀυγά εἰς τὸ ἐσπιατόριον, ὅπου εἶχατε ὑψηλὴν;

— Ἄν τὸ ἐνθυμοῦμαι! Ἄλλο και νὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι! Ὁ Μπάρομπα Γκαζανζῶ ἔκαμε πολὺν πάταγον διὰ τὰ δύο αὐτὰ βραστά ἀυγά, ἀκόμη τὸν ἔχω εἰς τὰ αὐτιά μου, ἀλήθεια Γκουγκούς;

— Ἀληθέστατον Τατάβ.

— Υπάρχει ἰδιαιτέρα τις περίπτωσις, ἦτις νὰ ὀρίξῃ μὲ τρόπον θετικώτερον τὰς ἀναμνήσεις σας;

— Δὲν ἐννοῶ, κύριε Πρόεδρε, Καταλαμβάνεις σὺ Γκουγκούς;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὄχι Τατάβ.

— Θέλω νὰ εἶπω, ἐπανελάβην ὁ Πρόεδρος, συνέβη τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ σᾶς ἔδωκεν ἐντύπωσιν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην και τὸ ὁποῖον σᾶς κάμνει ἤδη νὰ ἐνθυμῆσθε αὐτὸ τὸ περιστατικόν;

Ὁ Τατάβ ἔβαλε τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων του, ἔλαβεν ὕφος πονηρόν, και τανύων τὰς ἐπιμήκεις κνήμας του ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου:

— Ὑπάγω νὰ τὸ πιστεύσω, Πρόεδρέ μου! διότι ἀκριβῶς εἶνε ἡ ἐσπέρα, καθ' ἣν μία γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ἔθεσα εἰς τὸ τηγάνι νὰ ψηθῇ, τό'στριψε τὴν στιγμὴν ὅπου εἶχα τὴν ῥάξιν γυρισμένην. Μόνον ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζε τὸ σπῆτι, ἔφυγε ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς κρασποθήκης και τὴν ἐτσάκωσαν ἀμέσως. Ὁ πελάτης ὅστις τὴν ἔφαγε κατόπιν τὴν εὔρεν ἐπίσης ἐξαίρετον. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Γκουγκούς;

— Βεβαίως! μάλιστα, Τατάβ.

Τὸ ἀκροατήριον ἐξέσπασεν εἰς γέλωτας και αὐτὸς ὁ Πρόεδρος μόλις ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸ σοβαρὸν του.

— Πῶς λέγεις! τί μᾶς διηγείσθε αὐτοῦ; Μήπως ἐμπαίζετε τὴν δικαιοσύνην, μικρὸ μου φίλε; Εἶδέ ποτέ τις γλῶσσαν τηγανισμένην νὰ πάρῃ τοὺς πόδας της και νὰ δοκιμάσῃ νὰ φύγῃ;

— Ἄλλο τόσον, ἀπήνησεν ὁ Τατάβ, ὅτι δὲν εἶδε κανεὶς ποτέ αὐγά βρασμένα νὰ δώσωσι τὸ φῶς εἰς μικρὰ ὀρνίθια. Τὰ

δύο ψεύματα ἔχουν τὴν ἰδίαν ἀξίαν. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Γκουγκούς ;

— Ἀληθέστατα, μάλιστα Τατάβ.

Τὸ δικαστήριον ἐπέσθη. Ἐν παιδίον, εἰς ὑπρέτης μαγερείου, εἶχε περισσοτέραν εὐθυκροσίαν ἢ ὄλαι αἱ μαῦραι καὶ φαιαὶ γενειάδες, αἵτινες συνεζήτουν ἀπὸ πολλῶν μηνῶν ἐπὶ μίας δίκης ἀνοήτου. Τοῦ Γκαρρανζώ, τοῦ πείσιμονος Γκαρρανζώ, ἀπεροίφθη ἡ αἵτησις καὶ κατεδικάσθη εἰς ὅλα τὰ ἔξοδα ἀνελεθόντα εἰς τὴν ποσότητα τῶν 1236 φράγκων, ἀκριβῶς 1 φράγκον καὶ 27 ἐκατοστὰ ὀλιγώτερον τῆς ποσότητος ἧτις τοσοῦτον ἐλευθερίως τῷ προσεφέρθη διὰ τὰ αὐγά.

Ὁ Τζὼν Κράβ ἔμεινεν εὐχαριστημένος, πολὺ μάλιστα εὐχαριστημένος, τὸ ἐφύλαττεν ὁμως μέσα του καὶ ἔμεινε τοσοῦτον ἀπαθής, ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν. Ἐξερχόμενος τοῦ δικαστηρίου ἔλαβε συνέντευξιν μετὰ τοῦ Τατάβ καὶ Γκουγκούς.

— Ἀξίζετε νὰ εἰσθε Ἀγγλοι, Τατάβ, λέγει εἰς τὸ χαμίνιον, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον νικηφόρος κατετρόπωσε τὴν δικαιοσύνην, θὰ σὰς κάμω πλουσίους ἂν θέλετενὰ ἔλθετε εἰς Λονδίνον.

— Μὴ ἐνοχλεῖσθε, Μυλόρδε, ἀπήντησε μετὰ στόμφου ὁ Τατάβ. Ἐγὼ τὸ εἶπα εἰς τὸν Γκουγκούς : ὁ Γκαρρανζώ εἶνε τιποτένιος καὶ πρέπει ν' ἀποδώσωμεν δικαιοσύνην, ἔστω καὶ εἰς ἓνα Ἀγγλον· ἀλλὰ νὰ ἀφήσωμεν τοὺς Παρισίους, τὴν Γαλλίαν, τὴν τρίχρον σημαίαν μας καὶ νὰ ὑπάγωμεν νὰ στρώσωμεν τραπέζι εἰς τοὺς Ἀγγλους ! Ποτέ ! μὰ τὴν ζωὴν μου. Ἐμμεθα Γάλλοι καὶ θὰ μείνωμεν Γάλλοι, δὲν εἶν' ἀλήθεια, Γκουγκούς ;

— Πλέον παρὰ ἀλήθεια, Τατάβ...

Τ Ε Λ Ο Σ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Κυθωνίαι — Γ. ΣΑΡΙΒΑΣΕΒΑΝΗΣ

ΚΥΘΩΝΙΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ὁσποδεδεσάτη ἔλλειψις τῆς πόλεως μας αἴρεται διὰ τῆς ὁσονοῦπου ἀποπερατώσεως τοῦ τοπογραφικοῦ Χάρτου τῆς ἔξω τοῦ Νοτιοδυτικοῦ μέρους τῆς πόλεως Ἐξοχικῆς περιοχῆς «*Σαφᾶ*». Κατέστη πλέον κύριον καὶ ζωτικώτατον ζήτημα διὰ τὸν ἀσφυκτικῶντα πληθυσμὸν τῶν Κυθωνίων ἡ ἐπέκτασις τῆς πόλεως, τοῦτο μαρτυρεῖ ἄλλως τε ἡ ἀθρόα ἔξοδος καὶ ἡ διὰ χαρακτηριστικῶν ἀνταγωνισμοῦ ἐνοικίαισις πεν.χροτάτου ἔτι δωματίου, ἐν οἷαδήποτε τῶν παρακαμιμένων τῇ πόλει ἔξοχικῶν I. Μονῶν, ἀντὶ ἀδράς δαπάνης πλουσίων τε καὶ πενήτων, μὴ δυναμένων πλέον καὶ τούτων νὰ καταβιώσι τὸ θέρος ἐν πόλει ἐν ἧ αἱ ὁδοὶ ἀνάκαθεν στεναὶ καὶ σιολιαὶ ἀποκλείουσι* τέλεον τὴν ἐλευθέραν κυκλοφορίαν τοῦ ζωογόνου ἀέρος.

Ἀξιοι συγχαρητηρίων τυγχάνουσιν οἱ συντελέσαντες πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σωτηρίου τούτου μέτρου, ἰδίᾳ δὲ ἡ Α. Ε. ὁ φιλόπολις Διοικητῆς ἡμῶν Ἰβραήμ Χακκὴ Βῆς ὅστις παρέσθησε μὲ τὰ ἐπιβλητικώτερα χρώματα πρὸς τὴν Σεβ. Κυβέρνησιν

τὴν ἀνάγκην ταύτην. Ἡ Συνταγματικὴ ἡμῶν Κυβέρνησις σκοπεύει νὰ πωλήσῃ εἰς τοὺς πολίτας πάντα τὰ νομικῶς ἀδέσποτα τοῦ «*Σαφᾶ*» μέρη τὰ μὴ ἔχοντα τίτλους ἰδιοκτησίας εἰς τιμὰς προσιτὰς τοῖς πᾶσι, οὕτω δ' ἐν μικρῷ χρονικῷ διαστήματι εἶμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ συντελεσθῇ πλήρης συνοικισμὸς ἐπὶ ὄρυμοιμὰ νέα, ἣν ἐπεξεργασθήσεται ὁ ἐπὶ τούτῳ ἐμπειρος ἐπιστήμων μηχανικὸς μετὰ τοῦ Διοικητοῦ καὶ τοῦ Δημορχιακοῦ Συμβουλίου.

Ἡ ἐν λόγῳ Ἐξοχικῆ περιοχὴ ὁρίζεται πρὸς Βορρᾶν μὲν ὑπὸ τοῦ οἴκου Ρομπότου, Νοτίως ἀπὸ τὰς *Τρεῖς Πέτρας*, Ἀνατολικῶς ὑπὸ τῶν κορυφῶν τῶν λόφων καὶ Δυτικῶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης καὶ περιλαμβάνει περὶ τοὺς 600.000 τετραγ. πήγεις, θέλει δὲ ὑπαχθῆ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Δημορχίας καὶ θὰ θεωρῆται τοῦ λοιποῦ ὡς συνέχεια τῆς πόλεως.

Ὁμολογουμένως μία λίαν αἰσθητὴ ἔλλειψις παρουσιάζεται κατ' αὐτὰς

ἐν τῇ πόλει μας εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ἐμπνέη εὐλόγους ἀνησυχίας. Ἐννοοῦμεν τὴν ἡμέρα τῆ ἡμέρα σπᾶνιν τοῦ ποσίου ὕδατος, καὶ τοι εὐρισκόμεθα εἰσέτι εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ θέρους. Αἱ ὑφιστάμεναι εὐάριθμοι κρηναὶ φειδωλῶς ἀποστάζουσι ὕδωρ, ὅπερ ὡς πολυτιμὸν ὑγρὸν ἐναποτίθεται ὑπὸ τῶν νυχθημερῶν πολιορκούντων ταύτας γυναικοπαίδων πρὸς οἰκίαν κὴν πόσιμον χοῆσιν. Τὰ ἐν τοῖς οἴκοις φρέατα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν διὰ τῆς χρήσεως ἐξαντλοῦσι τὸ ἐν ὥρᾳ Χειμῶνος ἐναποθηκευθὲν πενιχρὸν ὕδωρ τῶν καὶ ὑπόκεινται καὶ ταῦτα εἰς τὸν κίνδυνον προσεχοῦς στειρευσεως. Αἱ βροχαὶ τὸ ἔτος τοῦτο ἦσαν τόσον ὀλίγαι ὥστε οὐδὲ κατὰ προσέγγισιν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως.

Ἡ ἐφρετινὴ λειψυδρία καὶ τὰ ἐκ ταύτης ἐκπηγάσαντα δεινοπαθήματα τῶν κατοίκων δέον νὰ ἐφελκύσωσι σύντονον τὴν ἀεριοδίναν τῶν ἀεριοδίνων. Εὐτυχῶς τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τῆς πόλεως ἡμῶν προτίσεται ἀνὴρ ὅστις καὶ τοῦ ἀξιωματός του συναίσθησιν ἔχει καὶ τῶν εὐθυμῶν ἅς τοῦτο συνεπάγει, πρὸς δέ, ὅπερ οὐσιωδέστατον ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, ἀπὸ ἑτῶν καὶ εἰς εἰδικὰς μελέτας περὶ τῆς δυνατῆς ὑδρεύσεως τῆς πόλεως ἔχει ἐγκύψει.

Δὲν εἴμεθα ἀεριοδῖοι οὐδὲ εἰδικοί ὅπως ἐκφέρομεν τὴν γνώμην μας ἐὰν εἴνε δυνατὴ ἢ διοχέστευσι ὕδατος ἀπὸ τοῦ ὄρους *Madara*, οὐδὲ εἰς ποῖον χρηματικὸν ποσὸν δύναται νὰ ἀνέλθῃ ἢ διαπάνῃ, ὡς δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφανθῶμεν δογματικῶς ὅτι εἴνε ἀδύνατος ἢ ἐξεύρεσις ἐπαρκῶς ὕδατος ἐντὸς τῶν σπλάγγων αὐτῆς τῆς πόλεως, μετακαλουμένου εἰδικοῦ μηχανικοῦ πρὸς διάτρησιν ἐπισημονικῶς τοῦ ἐδάφους, τὴν δὲ τυχὸν ἀνάβλυσιν ἀρτεσιανοῦ ὕδατος δὲν ἠθέλομεν θεωρήσει ὡς τι ὑπερφυσικόν.

Ἐπὶ τέλος εἰς ἄλλους ἐναπόκειται καὶ νὰ σκεφθοῦν καὶ ν' ἀποφασίσουν ἄλλα κωδὶς *νὰ δρᾶσιν*, ἀφοῦ μάλιστα ὁ ὀρέκτης καὶ φιλόπολις διοικητῆς Κυδωνιῶν δὲν εἴνε δυνατὸν νὰ ἔχη ἐναντίαν γνώμην.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΜΟΣΧΟΝΗΣΙΩΝ

Τὴν 27ην λήγοντος μηνὸς ἡμέραν Κυριακὴν μετὰ τὴν Θεῖαν λειτουργίαν, ἐτελέσθησαν πανδήμως αἱ ἐξετάσεις τοῦ Νηπιαγωγείου Μοσχονησιῶν μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας. Οἱ ποικίλοι διάλογοι ὡς καὶ τὰ ἄσματα πρὸς δὲ τὰ τῆς Φροεβελιανῆς μεθόδου, τὰ μετὰ μεγίστης τάξεως καὶ ἀρμονίας ἐπιτελεσθέντα, ἱκανοποίησαν τὰς ἐλπίδας τῶν παρισταμένων φιλομούσων. Ἡ Αὐτοῦ Θεοφιλία, ὁ Ἐπίσκοπος κ. Διόδωρος ἐξέφρασε δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας Του, συγχαρεῖς τὴν τε Νηπιαγωγὸν κ. Εὐδοκίαν Καλιὰ καὶ τὴν δοηθὸν αὐτῆς κ. Βιργινίαν Νικολαΐδου ἐπὶ τῇ προσδῶ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Ἐφ' ᾧ ἐπὶ τῇ ἀκριβείᾳ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος αὐτῶν ἐπιτραπήτω καὶ ἡμῖν ὅπως ἀπὸ τῶν σηλῶν τοῦ προσφιλῶς «Αἰολικοῦ Ἀστέρος» ἐκφράσωμεν τὰ συγχαρητήριά μας.

Ἐν Μοσχονησίῳ τῇ 28 Μαΐου 1912

ΚΩΝΣΤ. ΜΑΤ. ΓΑΤΗΣ

...»*****«...»

ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΣ

Θέλετε νὰ μάθετε ἐν ἄριστον καὶ ἀριστοκρατικὸν φάρμακον, βασιλικὸν δέ, ἐπειδὴ τὸ μεταχειρίζονται οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας κληρονομήσαντες αὐτὸ ἀπὸ Ἐδουάρδου τοῦ Ζ'. αὐτὸς δὲ πάλιν ἐκ τῆς μητρὸς τοῦ τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας;

Ἐξοχον φάρμακον κατὰ τῆς ἡμικρανίας: Πάρτε τριχῆς καμήλου, κατασκευάσατε ἐκ τοῦ προχείρου μίαν βροῦτσαν, ἔταν δὲ κανεὶς ἐξ ὑμῶν συνήθεσθῃ τὴν ἡμικρανίαν ἅς χαϊδεύῃ τοῦς κρατάφους του καὶ τὸ μέτωπόν του με αὐτήν.... Αἱ τριχῆς τῆς καμήλου ἔχουσι τὴν περιεργὸν θεραπευτικὴν ιδιότητα νὰ διακόπτωσι πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὴν ἡμικρανίαν.

Οἱ φλεγματικοὶ Ἀγγλοὶ ἰσχυρίζονται μάλιστα ὅτι αἱ τριχῆς τῆς καμήλου κἀννοῦν καλὸν καὶ κατὰ τῆς ἀϋπνίας. Διὰ τοῦτο μεταχειρίζονται προσκεφάλαια γεμισμένα με τριχῆς τῆς καμήλου διὰ νὰ κοιμῶνται ἀνετώτερον καὶ θαυότερον. Ἡμεῖς δὲν ἐδοκιμάσαμεν τὸ περιεργὸν αὐτὸ θεραπευτικὸν μέσον ὡς μὴ πάσχοντες οὔτε ἀπὸ ἡμικρανίαν οὔτε ἀπὸ ἀϋπνίας ἐντυχῶς, ἀλλ' οὔτε ποτὲ συνεστήσαμεν εἰς πελάτας μας τὸ φάρμακον δι' εὐνοήτους λόγους. Ἄν καὶ γνωρίζομεν ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν θεραπευτικὴν ὅτι αἱ τριχῆς τῆς γάτας ἦσαν ἐν μεγάλῃ χρήσει κατὰ τὸν βευματισμῶν. Δὲν τὰς ἔτρωγον βέβαια, ἀλλὰ ἔτριβαν με δέρμα γαλῆς τὰς ἀλγούσας ἐπιφανείας. Γνωρίζομεν ἐπίσης ὅτι ἐπὶ δὴγματος σκύλου ὁ λαὸς ἐπιθέτει τριχῆς τοῦ δῆξαντος πρὸς θεραπείαν τοῦ τραύματος (!)

Αἱ τριχῆς ὄλων τῶν ζῶων ἔχουσι ἠλεκτρισμὸν καὶ ἴσως ἐνεργοῦσι δι' αὐτοῦ. Ἄλλ' οἱ μικροβιολόγοι τι νὰ λέγουν ἀρὰ γε;

K. A.

ΣΚΟΡΠΙΑ ΔΟΥΤΙΑ

— Ζέστη και ζέστη !
— Μαζευμένη μᾶς ἦλθε
καὶ μάλιστα κάποτε μὲ συν-
νεφώκαμα.

— Δὲν φθάνει ποὺ μᾶς
πυροκαίει.

— Ἄλλὰ τὴ σκόνι τοῦ
δρόμου τοῦ Ἀγ. Νικολάου
ἀπὸ τῆ ξηραῖλα καὶ τὸ
ἴλιοπύρι τὴν ἔκανε σὰν ἀ-
λεῦρι.

— Ποὺ ἂν πιάσει κανένα
δυνατὸ μελτέμι—κούφια ἢ ὦρα !

— Ὅλοι εἰ διαβάται τοῦ δρόμου θὰ φαίνονται
μέσα εἰς τὰ νέφη τῆς σκόνις σάν..... Δίαις συν-
νεφοσηκῶνόντες.

— Δὲν ξεύρω ἂν τό ἴπα καλά.

— Διότι αὐτοὶ εἰ εὐλογημένοι εἰ μαλλιάραι.

— Δὲν ἔβγαναν καὶ καμμιὰ γραμματικὴ.

— Διὰ νὰ γράφωμεν σύμφωνα μὲ τοὺς κανό-
νας των.

— Ἄν καὶ ἡ ἀλήθεια πῶς ποτὲ δὲν ζούλεψα
τὴ μαλλιαρωσύνη.

— Τώρα μάλιστα μὲ τὴ πολλὴ ζέστη !

— Ἐπὶ τέλους. Οἱ μὲν πεζοὶ θὰ εἶναι σὰν καὶ
κείνο ποὺ ἴπαμε.

— Ὅσοι δὲ εἶνε εἰς τὴν ἀμαξάν θὰ ἴμοιάζου
σὰν ἐπιβάται τῆς ἀμαξῆς τοῦ Ἀπόλλωνος.

— Ὁ ὅποιος τὸν παλιὸ καιρὸ διέσχισε τὸν
Οὐρανὸν μὲ τὸν δίφρον του διὰ μέσου των νε-
φῶν.

— Καὶ ἔτσι θὰ παρηγορούμεθα.

— Διότι θὰ ἴμοιάζωμεν σὰν Ὀλύμπιοι Θεοί.

— Ἀδιάφορον ἂν δὲν ἔχομεν νέκταρ οὔτε ἀμ-
βροσίαν.

— Ἄρχει ὅτι ἔχομεν ἀνομβρίαν !

— Ἐξῆς τον κόπον νὰ ὀῆ κανεῖς εἰς τὸ Κι-
νηματοθέατρόν μας τὴν ὠραίαν ταινίαν τοῦ ἀλ-
κολισμοῦ.

— Ἦτο διδακτικωτάτη.

— Καὶ μποροῦσε πολλοὺς νὰ σώσῃ εἰ ὅποιοι
εὐρίσκονται εἰς τὸν χαριτωμένο δρόμο τοῦ μεθυ-
σιοῦ.

— Ὅχι ὅμως καὶ ἐκείνους ποὺ ἔχουν πιάσει
μαγιά μέσα των.

— Διότι αὐτοὶ ὄχι αὐτὰ νὰ βλέπουν.

— Ἄλλὰ καὶ τὴν Κόλασι τοῦ Δάντου ἂν δοῦν.

— Πάλι θὰ προτιμήσουν νὰ πίνουν νὰ πίνουν...
ἔως ὅτου τινάζουν τὰ πέταλα σὰν ψωριασμέ-
να σκυλιά.

— Παρὰ νὰ ξεκόψουν τὸ διάβολο αὐτὸ ποὺ
βάζουν κάθε μέρα μέσα των.

— Εὐτυχῶς ὅμως αὐτοὶ εἶνε ἴλιγοι.

— Οἱ περισσότεροι κουτσοπίνουν διὰ νά..... ἀ-
νοίγη ἡ καρδουλά των.

— Ἄς προσέξουν ὅμως νὰ μὴ τοὺς γίνῃ πά-
θος.

— Καὶ τότε θὰ πάθουν αὐτὰ ποὺ εἶδαν.

— Δηλαδὴ νὰ χάνῃ ὁ ἄνθρωπος ὅ,τι ἀνθρωπι-
νὸ τοῦ ἔδωκε ὁ Θεός.

— Νὰ ἀποκτᾷ τὴν θηριωδίαν καὶ κτηνωδίαν
τῶν ζώων.

— Καὶ νὰ γίνεταί χειρότερος τοῦ χοίρου.

— Ὁ ὅποιος ἔχει ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς ἕνα
προορισμόν.

— Ὅταν τρώγεται νὰ ἔχη κρέας γλυκὸ.

— Ἐνῶ τὸ κρέας τοῦ μεθύσου.

— Καθὼς δὲίσχυρίζονται τοὺλάχιστον εἰ ἀν-
θρωποφάγοι.

— Οὔτε ὦμὸ οὔτε ψημένο τρώγεται.

— Ἄλλὰ μὴπως ὁ κρασσοκανάτας ζωντανὸς
τρώγεται ;

ΚΟΥΝΟΥΠΙ

BIBLIA KAI PERIODIKA

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Υπὸ τὸν ἄνω τίτλον ὁ κ. Θρασ· Μάλης δ. ν. εὐ-
φημότατα γνωστός λόγιος, θέλει ἐκδώσει διὰ τὸ Ἔτος
1913 «Ἐτησίαν Ἐπιθεώρησιν Φιλολογικὴν Ἐμπορι-
κὴν Χρονογραφικὴν κ. τ. λ. τοῦ ἐν Τουρκίᾳ ἰδίου
Ἑλληνισμοῦ

Ὁ κ. Μάλης, ὄν καὶ ἐκ τοῦ συνέγγυς ἔχομεν τὴν
εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσωμεν κατ' αὐτὰς ἐν τῇ πόλει
μας, τυγχάνει ἐκ τῶν μάλᾳ μεμορφωμένων ἀνδρῶν
καὶ ἐχόντων εὐφημον φιλολογικὸν παρελθόν διακρι-
θεῖς ἐν τῇ προτιμῶν ἐτῶν ἐκδόσει τοῦ καλλίστου
«Ἡμερολογίου τοῦ Αἰγαίου», νῦν δὲ συνεχίζει τὸ ἔρ-
γον του δι' εὐτερέου προγράμματος προσφόρου παντὶ
φιλομοῦσῳ.

ΜΕΛΙΣΣΑ

Ἀπὸ τινος ἤρξαστο ἐκδιδόμενον ἐν Κοινὸπόλει ἡ
«Μέλισσα» Εἰκονογραφικὸν Ἑβδομαδιαῖον Περι-
οδικὸν διὰ παιδας καὶ ἐφήβους ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν
τοῦ κ. Τομ. Δελαστα.

Ἡ ἐν γένει ἐκλεκτὴ αὐτοῦ ὄλη ὡς καὶ ἡ τακτι-
κὴ συνεργασία τῆς γνωστῆς λογίας Κυθωνιάτιδος δε-
σποινίδος Μυρίας Παλαρσιεῖδου ἀναμφιβόλως θέ-
λουσιν ἀναδεῖξαι τὸ ἐν λόγῳ Περιοδικὸν ἐν τῇ πρώτῃ
γραμμῇ ὑπὸ ἔλοψιν μορφωτικὴν καὶ ἠθοπλαστικὴν.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ παραδοχὴ τῶν χειρογράφων
τοῦ προκηρυχθέντος Διαγωνισμοῦ ἐν
τοῖς φυλ. 13 καὶ 14 τοῦ «Αἰολικοῦ
Ἀστέρος» ἰσχύει μέχρι τῆς 1 Αὐγού-
στου ἐν. ἔτ.

Ἐνεκα τῆς καθυστερήσεως τῆς φορτωτι-
κῆς τοῦ ἐγκαίρως ἐν τῷ Ἑλωνεῖῳ καταφθά-
σαντος χάριτος ἢ ἐκτύπωσις τοῦ ἀνὰ χεῖρας
τεύχους ἐβράδυνεν ἐπὶ τι.

Υπεύθυνος ΧΑΡ. Γ. ΒΑΦΕΙΛΑΛΗΣ

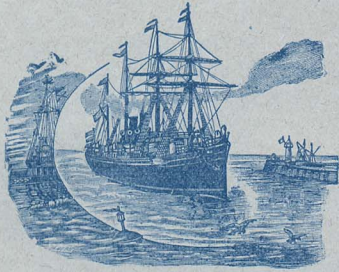
ΑΥΣΤΡΟ--ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ $\frac{S}{S}$ C^O L^TD

Η ΓΝΩΣΤΗ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

...***...

Ἡ μόνη τακτικὴ γραμμὴ μεταξύ Τουρκίας—Ἀμερικῆς (Βορείου καὶ Νοτίου) διὰ τῶν μεγίστων νεοτεύκτων καὶ μετὰ διπλῶν ἐλίκων Ἀτμοπλοίων.

Ἡ μόνη ἀνεγνωρισμένη ἐν Ἑλλάδι καὶ Τουρκίᾳ ὡς ταχεῖα καὶ ἀσφαλὴς γραμμὴ ἢ κατακτήσασα τὴν προτίμησιν ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἑλληνας μετανάστας διότι εἰς τὰ Ἀτμόπλοια τῆς Αὐστρου—Ἀμερικάνας εὐρίσκουσι τὴν καλοπέρασίν των· διότι ἔχουσι τροφὴν ἄφθονον καὶ καθαρὰν· διότι ἔχουσι τοὺς ἰατροὺς των, τοὺς κωμαροὺς των καὶ μαγείρους Ἑλληνας· διότι εὐρίσκουσι τὸν εὐθινοῦτερον ναῦλον ἀπὸ κάθε ἄλλης Ἑταιρίας καὶ τῆς ὁποίας τὰ Ἀτμόπλοια χωρητικότητος ἀπὸ 12—20 χιλιάδων τόννων ἔχουσι ταχύτητα ἀπὸ 18—22 μιλίων καθ' ὥραν· διότι τέλος ἐκτελοῦσι τὴν γραμμὴν διὰ 12 μόνον ἡμέρας.

Οἱ θέλοντες λοιπὸν ἐκ τῶν μερῶν μας νὰ μεταβῶσι εἰς Νέαν—Ὑόρκην ἢ ἀλλαγῶσι τῆς Ἀμερικῆς ἄς προτιμήσωσι τὴν Αὐστρου—Ἀμερικάναν τῆς ὁποίας τὰ Ἀτμόπλοια ἀναχωροῦσι ἐκάστην Δευτέραν ἐκ Πατρῶν.

Ἀναχώρησις ἐκ Κυδωνιῶν ἐκάστην Πέμπτην διὰ τῶν Ἀτμοπλοίων τῆς Ἀχαϊκῆς Ἀτμοπλοίας.

Διὰ λεπτομερεῖς πληροφορίας εἰς τὸ Πρακτορεῖον τῆς Ἀχαϊκῆς Ἀτμοπλοίας καὶ τῆς Αὐστρου—Ἀμερικάνας ἐν Κυδωνίαις.

1—24

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο "ΗΛΙΟΣ,"

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ ΒΑΦΕΙΛΑΔΟΥ & ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΟΡΑ (ΒΕΖΕΣΤΕΝΙ)

ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

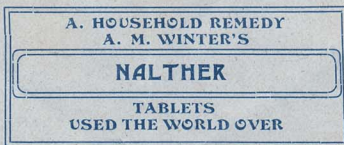
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ

Ἐπιστολοκεφαλίδων, Φακέλλων, Λογαριασμῶν, Συναλλαγμάτων, Διπλοτύπων, Ἐπισκεπτηρίων, Προσκλητηρίων, καὶ Ἀγγελτηρίων Γάμων Ἀρραβῶνων Βαπτίσεων Κηδειῶν καὶ Μνημοσύνων, Βιβλίων, Ἡμερολογίων, Περιοδικῶν, Ἐφημερίδων, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΠΑΣΤΙΛΛΑΙ ΝΑΛΘΕΡ ΒΙΝΤΕΡ

Σοφή προπαρασκευή εκ φυτών και βοτάνων, έχόντων ιατρικὰς ιδιότητας ύψηλάς, ανεγνωρισμένας πανταχοῦ και πάντοτε.

Ἀληθὲς φάρμακον διὰ τὰς ἀσθενείας ἢ διαταραξείας, προερχομένας εκ τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν ὀργάνων τῆς πέψεως.

Καθαριστὸν εὐκόλως λαμβανόμενον ἀποτελεσματικὸν και ἐνεργοῦν συγχρόνως ἐπὶ τοῦ στομάχου, τῶν ἐντέρων, τοῦ ὕ-

πατος και τῶν νεφρῶν.

Ζητήσατε τὰς Παστίλλας Νάλθερ—Βίντερ ἀπὸ τὸ κατάστημα ΣΗΓΥΡΟΥ ΚΟΥΚΟΥΤΟΥ, ὁδὸς Τελωνείου. Δίδοντες ἓνα μεταλλικὴ θὰ λάβητε ἐντὸς φακελλίσκου 5 παστίλλας διὰ δοκιμὴν.

ΤΙΜΑΙ : Μέγα κυτίον, περιέχον 201 παστίλλας, διὰ χρῆσιν ἐξάμηνον Ὀκταρ. 10
Μικρὸν » » 67 » » » » δίμηνον » 4

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΠΡΙΝ ΠΙΝΟΥΝ ἈΝΑΡΗΑΣΤΟΙ 4-24

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΙΩΝ

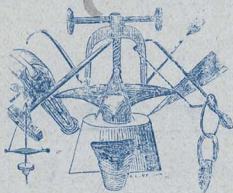
ΕΝ ΒΟΥΡΝΟΒΑ

ΠΛΗΣΙΟΝ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΣΑΜΙΟΥ

ΕΛΑΙΑ ΔΙΗΘΗΜΕΝΑ 1-24

ΦΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ & ΜΑΡΚΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΗΛΕΞΑΝΔΡ. Δ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ
ΕΝ ΚΥΛΟΝΙΑΙΣ

Κατασκευάζονται μάρκες παντός είδους μετὰ διαφόρων καλλιτεχνικῶν σημάτων, και χαρακτήρων. — Κατασκευὴ στερνῶν, φίλτρων, μπάνιων, φανῶν διαφόρων εὐρωπαικῶν σχεδίων. Ἐπισκευάζονται παντός είδους φῶτα, ΛΟΥΣ, ΜΠΛΑΝΣΑΡ, ΡΑΔΙΟΥΜ, ΓΑΖΟΛΙΝΗΣ Κ. Α. Π.

ΚΑΛΑΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΕΜΜ. ΧΑΤΖΕΛΗ
 ΕΝ ΚΥΛΟΝΙΑΙΣ
 ΟΔΟΣ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΑΚΡΙΒΟΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ
 ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

Ἐργασία ἡγερημένη ἐπὶ χάρτου πλατινοτυπίας.
 Φωτογραφία ἀπὸ μικροσκοπικῶν μέχρη τελείου φυσικοῦ μεγέθους
Τίμαὶ συμφέρουσαι δι' ὅλους